

Fins les tropes franceses...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

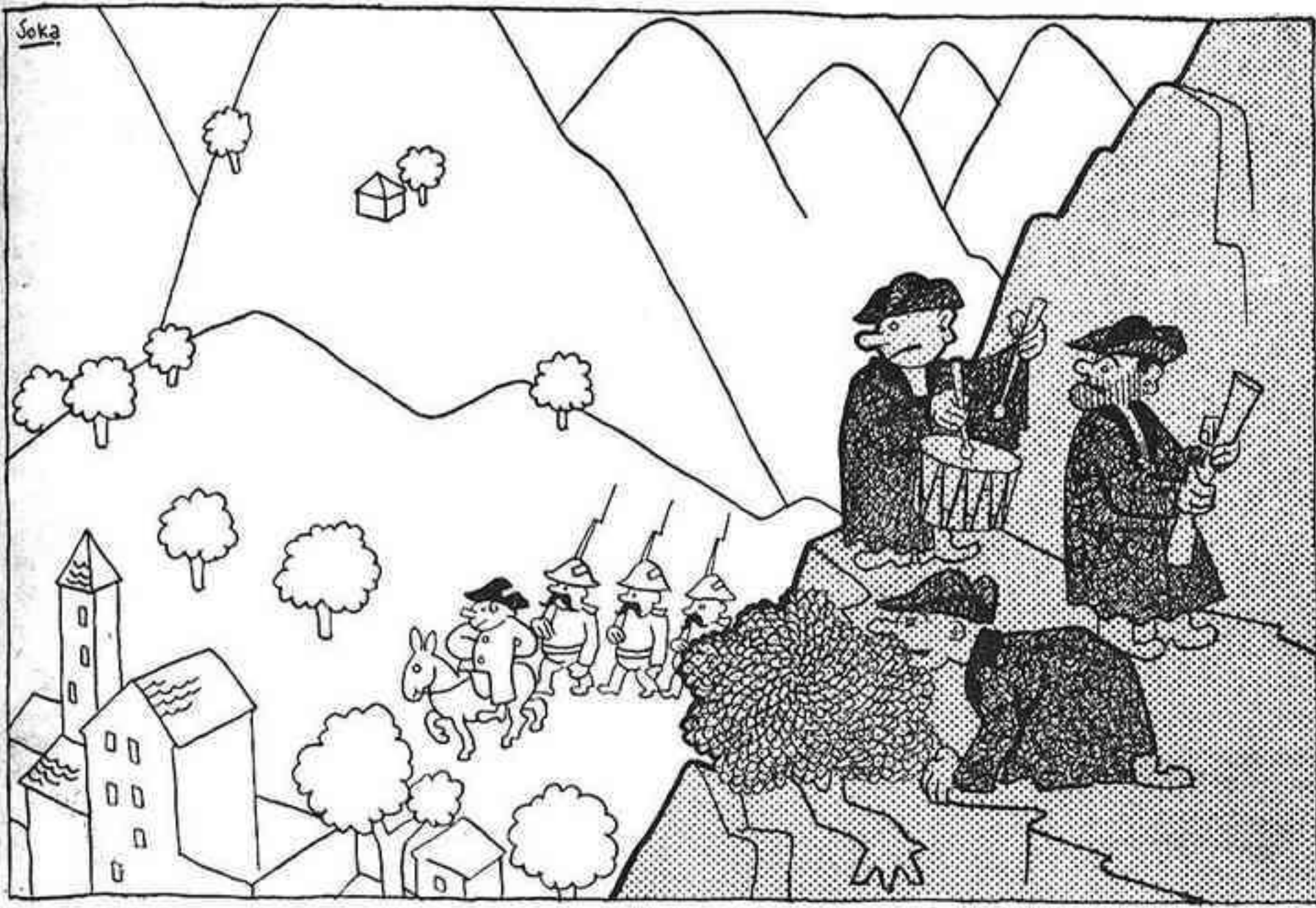
...han entrat a Andorra de contraban!

Any III-Núm. 114

Barcelona, 22 d'agost de 1935

Preu: 20 cèntims

LA NOVA REVOLUCIO D'ANDORRA

LA INVASIÓ D'ANDORRA

— Estem perduts; ells són quatre!

(Informació de l'Agència Fabra.)

LES PRIMERES GUSPIRES

Andorra, 19. — Sembla fatal una nova revolució. Aquest matí, en plena plaça major d'Encamp, un veí conegut pel «Joan Gepa» ha dit casualment al President del Consell de les Valls. Aquesta alta autoritat andorrana ha respost a l'insult amb una escopinada de través, disparada amb aire despectiu. Tots els comentaris asseguren que ens trobem en els inicis d'un gran capgirament polític. L'efervescència és molt gran.

NEGOCIACIONS I ARBITRATGES

Andorra, 19. — A darrera hora de la nit segueixen amb gran activitat els treballs menats a fi que no esclati la nova revolució. Al Cafè de la Vall s'han reunit els principals propietaris, i després de fer una manilla han decidit intentar la reconciliació del President i del «Joan Gepa». Però la qüestió ha estat agreujada sobtadament pel fet que els propietaris que havien perdut en el joc de la manilla s'han negat a fer efectiu el cafè, tal com els guanyadors de diuen que s'havia convingut. De moment, s'han trencat tres cepes i han estat interrompudes diverses partides de «parchesi» que s'estaven jugant. Tot Andorra veu les armes.

COMENCEN LES OPERACIONS

Andorra, 20. — Tots els esforços han estat inútils. L'hereu de Cal Llarg ha pres l'arma a un carrabiner i ha disparat nou trets. El pànic ha estat enorme, puix que les dones i les criatures han cuitat a refugiar-se a l'església, mentre els homes sortien al carrer disposats a jugar-se la vida. Travessem uns moments de veritable angouera, puix que s'ha apagat el llum de la plaça i ha deixat de funcionar la ràdio del Cafè. Fins i tot ha començat el pillatge i la desmoralització. Uns vallets han comprat un cigar de metre cinquanta i s'han negat a pagar-lo. Després se l'han fumet en plena via pública, tot motant-se del Consell i de les tradicions seculars.

INTERVENCIÓ DEL BISBE

Seu d'Urgell, 21. — El Bisbe de la Seu, Príncep d'Andorra, s'estava confessant el diputat senyor Canturri, quan ha estat advertit per un familiar seu d'allò que s'esdevenia a la República d'Andorra. El Bisbe ha sortit immediatament cap al seu Principat, a cavall de l'esmentat diputat al Parlament català. A la Rambla de la Seu, soldats i rabassaires comenten apassionadament els fets que tenen lloc a les Valls.

S'EVITARÀ LA REVOLUCIÓ?

Andorra, 21. — El Bisbe de la Seu ha estat rebut pel Consell en ple, amb el seu ofès President al

cap. Tan bon punt el Bisbe ha posat el peu a terra, i després d'assabentar de la situació, ha renegat com un oriol. Cridat telefònicament, també ha arribat de Barcelona el senyor Valls i Taberner, advocat del Consell de les Valls. El Bisbe i el senyor Valls han entaulat una greu conversa sobre els orígens de l'home, mentre a la plaça pública el jovent andorrà anava a hòsties.

UN COMPAS D'ESPERA

Andorra, 21. — A l'hora de telegrafiar, sembla haver-se aclarit

l'horitzó. El Bisbe, el senyor Valls i Taberner i el Consell de les Valls (sense Taberner) estan d'acord que la culpa de tot la té l'Esquerra. Per això, han tancat a la masmorra centenària de la Casa de les Valls el diputat senyor Canturri, i han telegrafiat al senyor Macià dient-li que o bé cessava la seva actuació pertorbadora a Andorra, o bé afusellarien immediatament el senyor Canturri. Hom tem que aquesta darrera possibilitat sigui molt ben acollida en els medis de l'Esquerra, especialment entre els electors de la comarca de la Seu.

Les tropes del bisbe d'Urgell envaeixen Andorra pel costat català

«Ara és hora, capellans, ara és hora de fer guerra!»

La informació d'Andorra que publiquem més amunt, ha resultat apòcrifa, sobretot la part que fa referència a la intervenció del bisbe de la Seu d'Urgell. Facilitada per l'Agència Fabra, la informació era desvergonyadament tendenciosa a favor de França, naturalment. Val a dir, però, que la celeritat amb què ens havia estat tramesa, tractant-se d'una informació de la Fabra, ens l'havia feta ja sospitosa. A continuació publiquem una versió fidedigna dels fets, tramesa pel nostre enviat especial.

Seu d'Urgell, 19. — En ésser coneguda al Bisbat la notícia de la invasió d'Andorra per les tropes franceses, l'emoció ha estat gran. Sa Il·lustríssima, que en aquell moment col·lia floretes a l'hort, ha rebut, però, la nova amb una serenitat exemplar.

— Andorra? — ha dit. — ¿I a mi què se me'n dona, d'Andorra? — Sa Il·lustríssima no haurà oblidat — ha fet el secretari, abaixant els ulls fins a terra — que és co-príncep d'Andorra.

— Ai! Tens raó... Des que he deixat de fumar, que Andorra se me n'havia anat ben del cap...

LA MOBILITZACIÓ NO ES LA GUERRA

Seu d'Urgell, 19. — El ministre d'Estat del copríncep ha considerat que la invasió francesa és un abús de dret internacional. S'ha pesat tant, sembla que l'afere seria portat a la Societat de les Nacions.

De moment, s'ha ordenat la mobilització de les tropes per tal d'enviar també Andorra pel costat català. Tots els capellans menors de cent deu anys han estat considerats aptes per al servei. Es preveu la creació de pensions per a les vídues dels combatants. Els rectors de bosc aficionats a la caceria han estat nomenats tiradors de primera classe. Una comissió de sagristans ha requisat els salspassers de totes les parròquies, els quals serviran per a armes de combat.

ES LA GUERRA!

Seu d'Urgell, 20. — Abans de sortir cap al front, les tropes eclesiàstiques s'han reunit a la plaça, davant del palau episcopal. L'uniforme de campanya, molt sobri, consisteix en la sotana arromangada. Quatre capellans que no portaven pantalons han estat arrestats, per indecents.

A semblança de Gandhi El Sr. Macià ha començat el dejuni

Ha esdevingut allò que tant es temia. Com a protesta per les dificultats sorgides en la qüestió de la valoració dels se veis traspassats, el President de la Generalitat ha decidit començar el dejuni. A les dues del migdia es nega a assistir a l'àpat oficial que se celebrava a la Font del Lleó en honor de la banda de música francesa «Les chaudes de chique maison», hoste aquests dies de Barcelona.

Per ordre de l'Estat central, el governador civil féu portar a la residència presidencial el menú del dinar, per veure si així es feia desistir el senyor Macià del seu propòsit. Però el President, en ésser-li presentat el menú es limità simplement a signar-lo i a somriure.

A la nit encara no s'havia aconseguit fer prendre cap aliment al senyor Macià. La notícia del seu dejuni es divulgà ràpidament per la ciutat i el poble es congregà a la plaça de Sant Jaume. Foren cridats d'urgència els cuiners dels principals restaurants barcelonins, els quals, en unes cuines instal·lades al Pati dels Tronçers, realitzaren veritables fiigranes culinàries. Les menges foren presentades al senyor Macià en la vaixel·la famosa del senyor Milà. Però el President, ferm com una roca i més estoic que ningú, donà l'ordre que els aliments fossin cedits als humils de la plaça.

Des del balcó de la Generalitat foren llançats al poble una magnífica paella valenciana, uns canelons Rossini, un llenguado Méunier, un fantàstic Chateaubriand i una veritable pluja d'entreteniments variadíssims. El poble udollà de goig i demanà vi per a remullar-ho. Al cap d'uns moments,

una manguera de Sauternes apai-vagava la set de la multitud.

L'endemà matí, el senyor President, que només bevia aigua, indicà a la Comissió Mixta del tras-pàs de Serveis a Madrid, la conveniència que fos imitat el seu exemple i que tots els membres dejunessin. El senyor Coromines respongué amb un telefonema preguntant l'abast del dejuni, o si en aquest dejuni hi anava també comprès «allò». Tranquilitzat a aquest respecte, el Conseller de Justícia i Dret i els altres membres catalans del tras-pàs de serveis s'han posat a dejunar com un sol home, per veure si llur actitud irreductible convencien el ministre d'Hisenda senyor Viñuales.

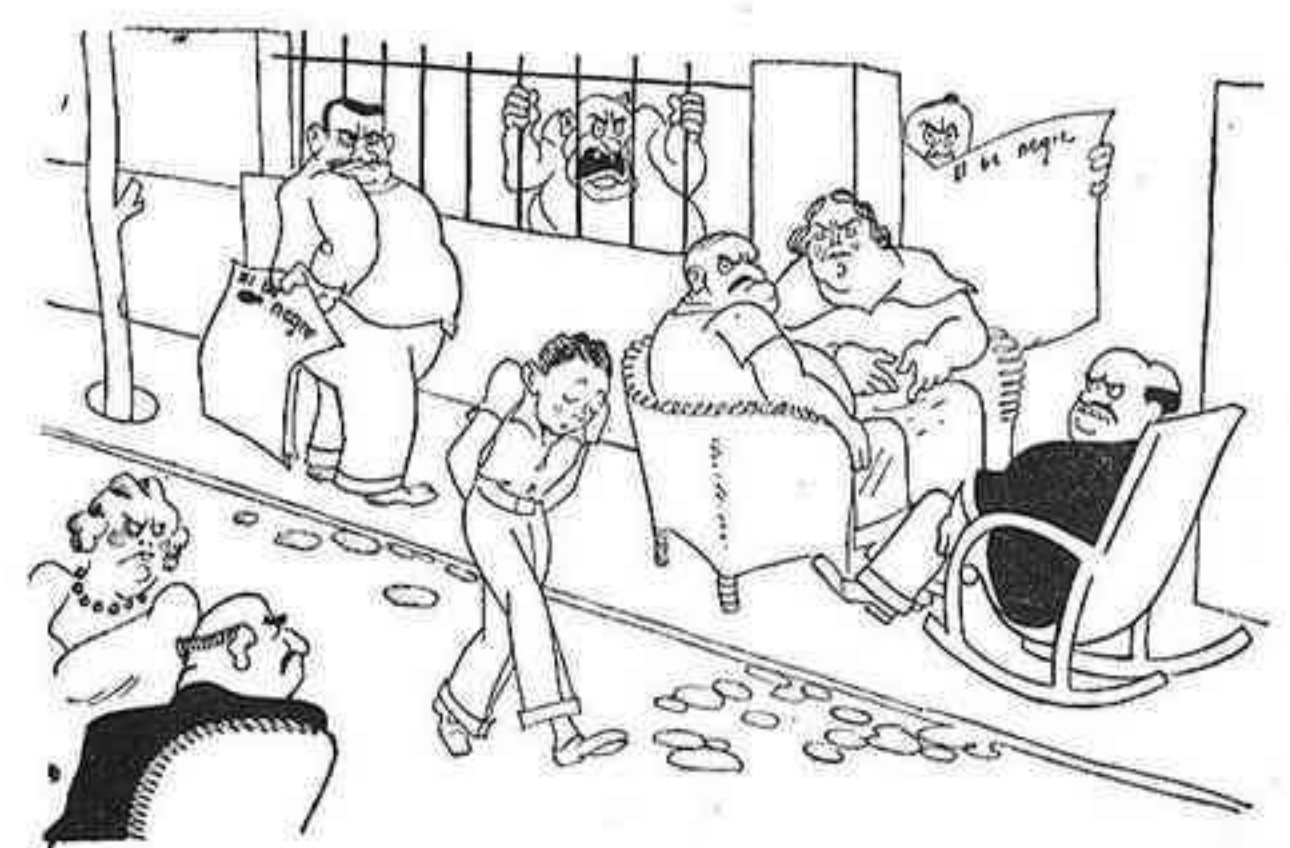
El ministre de Marina ha estat dispensat del dejuni general, tenint en compte que el ventre buit facilita enormement el mareig. Si el senyor Companys dejunava, es veuria amb treballs per a complir amb les necessitats del càrrec.

Davant de la resistència del Govern a acceptar els punts de vista catalans, el senyor Macià ha estès l'ordre de dejuni a tots els homes que tenen càrrecs representatius. L'ordre ha estat comunicada al doctor Aiguader en el precís moment de trobar-se entaulat a l'Hotel Terramar, de Sitges, i devorant un cabidet que els àngels hi cantaven. No és per a explicar el cas de consciència en què s'ha trobat el nostre alcalde, el qual ha estat deu minuts dubtant entre si dimitir el càrrec o bé deixar el cabrit. Resultat, que se li ha indignat el dinar i ha hagut d'alli-tar-se ràpidament. El metge i ha ordenat dicta rigorosa, amb la qual cosa el doctor Aiguader ha quedat bé amb l'estómac i amb el poble.

El Consellers de la Generalitat dejunen unànimement. Tancats en llurs respectius despatxos, tenen ja tots un color trencat que fa venir les llàgrimes als ulls. S'espera que d'ací uns minuts el senyor Gassol farà miracles. A les portes dels despatxos, els secretaris dels Consellers pregunten agenollats, demanant al cel que doni forces suficients a llurs amos per a aguantar el patriòtic dejuni. Amunt i avall del Saló de Sant Jordi, es passegen els de «L'Opinió», veient per la rigorositat del dejuni i perquè els dejunants no facin tram-pa.

Quan escrivim aquestes ratlles, el poble continua reunit a la plaça de fer llur efecte, i no cal dir que superen en eficàcia i fins i tot en ortografia els que, en circumstàncies semblants, usava el redactor que fins ara La Veu havia destinat a aquesta mena de feines: alludim al sabadellenguíssim Joan Costa i Deu (i deu, vint).

A temps nous, procediments nous. I, apa, senyor Cambó: aquí té el Tussó.

EL DRAMA D'AQUEST ESTIU A LES COLONIES

El suposat autor de la crònica de «El Be Negre».

EL TUSSÓ NEGRE PER AL SENYOR CAMBO

Jorn de gaia festa i d'ufanosa i xirovia gaubança nostrada és aquest que EL BE NEGRE pot penjar el seu gloriós Tussó al coll benemèrit i planxat del nostre il·lustre amic don Francesc Cambó i Batlle.

El motiu de tal platxèria no és altre que la recent resurrecció de l'ex-ministre de Foment, realitzada amb tota felicitat, abans d'ahir, en les paralis-simes pàgines de La Veu de Catalunya del Matí i del Vespre i del senyor Vinyals.

Després de dos anys llargs de profunda meditació, don Francesc ha desenventrat la ploma, tota fresca encara de la tinta generosa

que cap allà a la primera quinzena d'abril de 1931 li feia profetitzar, amb el seu màgic cop d'ull d'àngula (no de la ploma, sinó del seu propietari) l'adveniment de la República. Aquestes mesades de recolliment intens i tranquil alhora, no han estat pas en va. La resurrecció pública del senyor Cambó porta l'empremta vigorosa de les grans obres dels homes grandiosos. Don Francesc ha escrit un formidable article destinat a refutar unes suposades manifestacions no confirmades que el senyor Nicolau d'Oliver no se sap si va fer a un possible redactor de La Vanguardia.

Deixant de banda la vaguetat i la boira amb què està embolcallada el que en podríem dir la pega de convicció, hem de reconèixer que els sòlids raonaments del senyor Cambó i Batlle no deixen de fer llur efecte, i no cal dir que superen en eficàcia i fins i tot en ortografia els que, en circumstàncies semblants, usava el redactor que fins ara La Veu havia destinat a aquesta mena de feines: alludim al sabadellenguíssim Joan Costa i Deu (i deu, vint).

A temps nous, procediments nous. I, apa, senyor Cambó: aquí té el Tussó.

CHARLOT torna a tenir imitadors

El gest de Charlot en treure's el bigoti per tal de suprimir la seva semblança amb el Führer ha estat imitat per sengles personalitats i no precisament amb el mateix fi que Charlot, ja que molts ho han fet moguts per la idea de sostreure's a possibles confusions amb «dobles» d'ells. Fins en el moment de tancar l'edició, ens hem assabentat dels següents: En Domènec Pruna es deixa la barba per diferenciar-se de Pabst.

Mussolini ha decidit no afaitar-se més per inhibir-se completament de la seva semblança amb el general Dencàs.

El Dr. Aiguader, d'ara endavant, ostentará una magnífica «perilla» que el deslluirà de l'ombra de Pedro Crespo.

L'Adrià Gual es tallarà la per-ruqueta per no assemblar-se mai més a Galileu. El general Balbo, finalment acompanyarà un bigotet a la seva barba perquè té por, així i tot, que el preuguin per en Camudès.

També es deixa bigoti en Carrión, perquè per allò de qui va amb un coix, etc., ja s'assembla d'allò més amb l'Aurca de Sarrià.

Després, hem d'anotar un embolic que s'han fet els dos consueus senyors Coromines de Barcelona que no saben com fer-ho per distingir-se l'un de l'altre.

L'Escellans ha jurat que no s'afaitarà el cap per defugir la similitud amb D'Annunzio.

En Krtu Poix es deixa créixer el cabell fins a vastes proporcions per la por que li ocasiona l'assemblar-se a Joan M. Guasp.

Una barbata sermilleta servirà a Casanoves perquè pugui anar tranquil pel món sense que la gent se'l miri com a en Marcial Lalanda.

Finalment, en Lluis Companys ens ha declarat que no sap què reformar per no assemblar-se a ell mateix.

Llegiu a la pàg. 2 ROMANÇ DE LA REBEL·LIÓ ANDORRANA

LA TORNADA D'EN PI I SUNYER

— Sobretot no ho expliquis a l'avi. Nosaltres ja ens donem per satisfets.

UN MANIFEST DELS PURS

La campanya que des de les pàgines de «La Veu» efectuava en Brunet ha originat en uns medis intel·lectuals i romanitzats una altra campanya que diu que el l'esmentat Brunet és un mercenari, que si és un venut a l'or de la Lliga, que si treballa per cobrar, etc. Així la gent s'ho han pres d'una manera equivocada, els ha ballat el cap i per esbandir aquests dubtes, els elements antagonistes de Brunet han llançat un manifest que posa els punts sobre les is (la qual cosa no cal dir com agraim). Diu així:

«Nosaltres, catalanistes de debò, intel·lectuals de tota la vida, idealistes d'un ideal que ens fa estimar massa les coses, que tot ho sacrificuem pel mateix ideal, que quasi quasi treballem pel més pur amor a l'art; no podem passar per alt la literatura que aboca Lluís Brunet a «La Veu de Catalunya».

«En Brunet és un home que cobra, que comet el repudiable acte de parar la mà a canvi d'unes quantilles.

«Això no ho compremem. N'estem tan lluny nosaltres!

I perquè no ho compremem, en protestem amb totes les nostres forces, i al temps que posem en clar l'absurd mercantisme de l'al·ludit i execrable Brunet, signifiquem la nostra situació tan honorable, tan de cara al sacrifici, tan immaculada, tan desinteressada, perquè, ho repetim un cop més: tots nosaltres escrivim cobrant el més possible, per Catalunya i per la literatura!!!»

Signen: J. A. Trabal, Lluís Capdevila, Maria Rosa Arqumbau, M. T. Gibert, Sarinyà Senties, Salvador Perarnau, Agustí Escalsans, Lluís Meléndez, etc., etc.

LABORSA LA VIDA

COTITZACIONS
 Agitadora Andorrana 30 i 40
 Franco-Invasora 4 (i el «cabo»
 Co-Prínceps and Co. (cele-
 siàstiques) 7'5
 No vaga la Construcció 44 hores

Alçament general de les valors de la Vall d'Andorra. La intromissió, a darrera hora, de «Franco-Invasora» ha acabat d'atreure l'atenció cap a aquestes fins ara bucliques contrades.

Potser no tingui res a veure, però és remarcant el fet que als andorrans se'ls ha acabat la tranquil·litat des que es va parlar de portar una ruleta a la Vall.

Es preveu un nou volum de la col·lecció de «Luchas Fratricidas» del senyor Danvila.

Els estralls de la beneficència

Retallem d'un diari d'aquí vint-i-cinc anys:

«Ahir, els Hospitals Clínic de Sant Pau tancaren definitivament llurs portes, després d'haver venut ja el mobiliari, la roba de llit i els equips quirúrgics. El personal fa deu mesos que no cobra, i els malalts han mort, en llur majoria, mancats d'alimentació.

«És de notar que precisament ahir a la tarda va celebrar-se a l'Estadi de Montjuïc el dos-cents vuitanta-setè festival benèfic dels Hospitals. La liquidació econòmica del festival aquest ha estat la causa immediata de la lamentable resolució que han pres les direccions dels Hospitals. Per a subvenir a les despeses de la festa, han hagut d'èsser posats a la venda els terrenys ocupats fins ara pels benèfics establiments.»

La Regla
 supelsa tornarà ràpidament i sense perill amb **PERLES FEMIL**. De venda: Segaló, Dr. Andreu i Farmàcies.

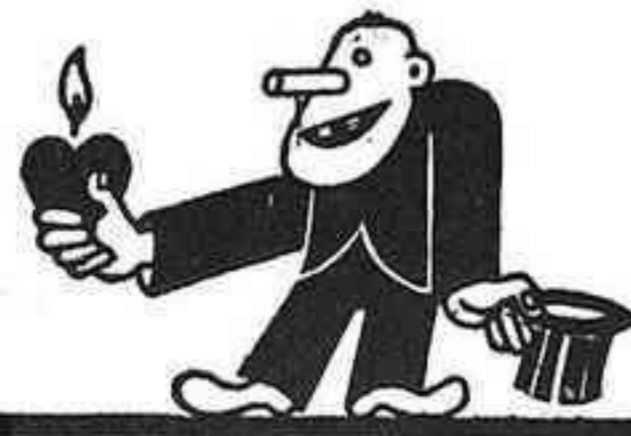
Restaurant Casa Joan
 Rambla Santa Mònica, 21 i 23 • Telèfons 11692 i 15759

Especialitat Paella Valenciana
 Salons especials per a banquets

XOCOLATA

 És més que bo: és el millor

amb el cor a la mà

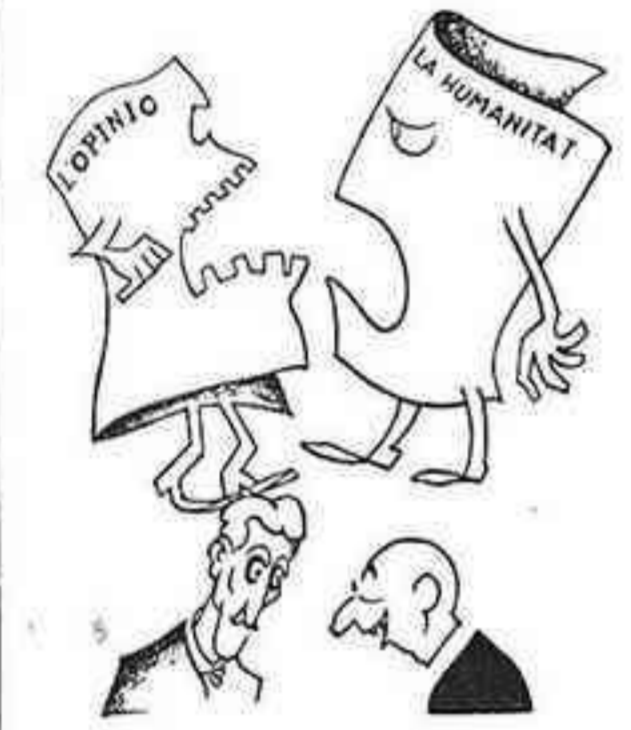
LA BENEFICENCIA BIEN ENTESA...

El senyor Borrell i Sol, al qual havia estat conferit l'encàrrec de formar els inventaris i catàlegs dels béns de la Beneficència de Catalunya, ha declinat l'honor de portar a terme la seva tasca. Hom assegura que l'esmentat Sr. Borrell i Sol tenia la intenció d'incloure en l'inventari i catàlegs els pressupostos íntegres de la Generalitat de Catalunya i de l'Ajuntament de Barcelona.

UNA SUBHASTA ACCIDENTADA

L'altre dia, l'oficina de premsa de l'Ajuntament es va obligar de posar al peu d'una gaseta d'aquelles que els diaris haurien de cobrar i no cobren, hom no sabrà mai per què, en la qual s'anunciava una subhasta d'obres—llambordes, imbornals i altres coses per l'estil—, el loc on es celebraria l'acte de l'adjudicació.

El cas és que, a l'hora anunciada, no es podia donar un pas pel carrer de Pelai a causa de la cua que s'h'hi havia format. La gentada esperava per encabir-se al local de l'Hotel de Vendes, que es troba al núm. 8, on els contractistes es pensaven que tindria lloc la subhasta. Fou inútil que l'*speaker* els digués que es tractava d'una equivocació i que si volien els subhastaria tota mena d'altres articles. Calgué telefonar a l'Ajuntament i al cap de poca estona arribà un camió carregat de llambordes i imbornals que foren subhastades sense més incidents.

BARALLES
 —L'advertixo que ni l'un ni l'altre són orgues de partit.
 —Ah, no? Doncs què són?
 —Són dos orgues... de gats.

UN SACRIFICI N'EVITA UN ALTRE

La votació per les Constitucions dels crèdits necessaris per al ministeri de Comerç i Indústria ha evitat, segons sembla, una crisi fulminant. En assabentar-se els senyors Velilla i Duch Salvat, que amb el senyor Franchy Roca formen el partit federal (encara que semblin cinc, no són més que tres) que el seu ministre no cobrava mentre fos ministre, però cobraria un bon punt fos ex-ministre, li havien exigit la immediata dimissió. El quorum, però, evità la crisi i ara el Sr. Franchy Roca (Franchy pel Comerç i Roca per la Indústria) podrà sacrificar-se per a la pàtria i a l'ensame per al partit, cosa que abans no podia fer perquè, no cobrant, es sacrificava només per a la primera, tot sacrificant el partit, i a ell.

UNA OBRA D'EXIT

Elies de Molins, en el *Diccionario de Escritores y Artistas Catalanes del Siglo XIX* cita un *Prontuario del Zapador*. (Un volumen com 200 figures intercalades en el text, inédito, de M. Rubió y Bellver.)

Aquest *Prontuario*, però, no és pas inédit per a tothom: almenys la família l'ha sabut aprofitar prou bé.

UN ALTRE ENTERRAMENT DESGRACIAT

La premsa va callar com una morta. Ningú no va esmentar l'altra gran bufetada que les nostres autoritats han rebut, producte dels enterraments d'atracadors.

La del joier de Gràcia va ésser una mena de foc artificial. La del cuixer de l'Or del Rhin va ésser més serena, més glacial.

La cosa va anar amb la més gran tranquil·litat; els senyors Mies, Casals, Azcárraga, Puigdomènech, etc., etc., ja estaven absolutament convençuts que no passaria res.

Però vingué l'hora de l'acomodament del dol. Després de la presidència familiar, seguia la d'autoritats. La cosa anava com una seda. Tothom compungit mostrava la cara de circumstàncies, la inefable carona del Sr. Casals respirava la més absoluta adhesió a la tristor de l'acte. De sobte, però, vingué

Romanç de la rebel·lió andorrana

Ai de la Ceca i la Meca
 i dels pobles dels voltants!
 Ai d'aquesta Vall d'Andorra
 que hi passen coses tan grans!

Les parròquies es revoltan
 contra els prínceps sobirans—
 de l'Urgell el senyor Bisbe
 amb tots els seus farbalans,
 i el bon Prefecte francès,
 amb la faixa i amb els guants—

Un bon dia s'aixecaven
 tots els joves andorrans,
 tant els que eren més ganàpies
 com els més tendres infants,
 tots armats amb sengles porres
 que lluien en llurs mans—
 les llúien, prò no eren
 dels llúien i vallescans—

Com torrentada envaien
 el Consell dels ancians,
 vociferant com a feres
 amb frases horripilants.
 —Volem fer la llei nosaltres!
 —deien tots aquells bergants.

—Que els envin a llur dida,
 els prínceps co-sobirans,
 perquè el poble no suportaria
 ja mai més jous infamants!
 Volem fer permils de bisbe,
 menuts dels seus sagristans,
 botifarra de prefecte
 i salsitxes de trans!

Hem de manà a casa nostra
 i ser sols a governàns,
 i l'atrevit que s'hi oposi
 que s'encomani als seus sants,
 que li deixarem la closca
 tota plena d'esvorancs,
 i els parents de sa família,
 igual pròxims que llunyans,
 no sabran ni de qui es tracta
 quan surti de nostres mans!
 Tot Andorra es commouia
 davant els manifestants;

les dones es desmaiaven,
 ploraven els ancians,
 les noies, xisclant, fugien,
 resaven els capellans,
 bouis i vaques bramulaven
 envestint llurs guardians,
 els bens afollats belaven,
 i en la boscuria els seus cants
 suspenia l'ocellada,

mentre tots aquells topants
 s'empenaven de l'angúnia
 dels més terribles espants.
 El senyor Bisbe va i crida
 tots els seus diocesans,
 freres i monges oblates,
 beates i exercitants,

i demana a tots que facin
 pregàries d'aquelles grans,
 d'aquelles que arriben fondes
 al cor de Déu i dels sants,
 perquè cessi el malefici
 que atordeix els andorrans.
 Però a aquell mussiu prefecte
 se li encengueren les sangs
 amb el foc i l'entusiasme
 d'aquells antics capitans,

generals i caps d'esquadra,
 almiralls i conquerants
 que donaren tanta glòria
 al realme dels reis francs,
 i creient-se que es tractava
 de dominar mohicans
 o de córrer l'illa corsa
 netejant-la de brigands,

va, i envia cap a Andorra,
 amb les armes a les mans,
 un exèrcit de gendarmes,
 gendarmes republicans,
 disposats a fer la lleuca
 a n'els pobres andorrans.
 Després, moltes altres coses
 que són ben interessants,
 si les ignoreu, llegiu-les
 als col·legues quotidians.

MILLORES A «LA HUMANITAT»

«Sabeu aquell senyor Tomàs i Piera que en sortir al matí *La Humanitat* s'erigi en cap i reesap de la gerència? Doncs, ja més o menys dissimuladament li han tret el càrrec confortable.

Ara li fan compartir les veritables regnes (mai la imatge fou tan apropiada) de la direcció amb tres o quatre senyors més. Tres mesos sols, han servit per a patentitzar la seva classe d'ase integral. El que no podem preveure és el que passarà d'aquí a dos mesos més, que és el temps que es necessita perquè els nous elements demostrin a llur torn idèntiques qualitats a les del Sr. Tomàs i Piera.

EL NO ESTUEIG DEL DR. AIGUADER

Realment el Dr. Aiguader va tenir una pessima pensada en voler anar a raure a la «Blanca Gubur» per a passar-hi els felicitats dies de l'estiu. I diem pessima pensada perquè ara resulta que la família Aiguader passa la negra.

Es víctima d'un boicot com una casa, boicot que arriba a no deixar entrar la Sra. Cortès en qualsevol festa o festeta que s'organitzi.

La colònia, que com ja deuen saber, té l'orgull de pensar-se que compta entre els seus regnes, la flor i la mata de l'aristocràcia, creu en obrar així, que exerceix una coacció definitiva sobre l'enlairament dels humils o dels seus representants que per al cas és el mateix. L'alcalde de Barcelona dissimula tot el possible i la cosa no pren proporcions alarmants.

I és que el Dr. Aiguader es deu conhortar pensant en l'altre buit, que a la Garriga i per elements no menys aristocràtics i mal educats, sofreix el Sr. Macià.

En Lluís Capdevila i Monole no escriu—de moment—cap nova novella.

I diem que no escriu cap nova novella perquè la que lliurarà a la impremta, d'un moment a l'altre, és vellíssima i ja l'havia escrita un barber palafregellenc que sembla que tot ho afaitava.

El popular lingüista Delfi Dulmau esmerça les seves vacances tot tractant d'esbrinar la traducció catalana del mot emenderos.

Josep Maria Junoy, a partir del quinze de setembre, començarà a escriure amb titula cadmi especial super-sensitiva.

Què que ens plan posar-ho en coneixement dels col·leccionistes d'autògrafs.

Josep Carner ha descobert un sistema nou per a fer versos. Si no és un sistema Escalsans, segurament resultarà el millor del programa.

Es necessita un poble

Exhaurides totes les possibilitats de contingut geogràfic de Catalunya, es cerca un poble o pobles que estiguin disposats a rebre una visita del senyor Macià els diumenges al matí.

Es notifica que no hi fa res que el poble esmentat estigui o no sanejat de murcians o persones no afectes al règim. La qüestió és que hi hagi solament un estol de pagessos a punt de deixar-se retratar aplaudint l'Avi, i una neva en bones condicions disposada a l'òcul a la galta més discret del món.

Per a informes, adreçar-se a la vinya, ai!, volem dir a la Redacció del «Full Oficial», cau dels més insignes reporters dominicals.

LIQUIDACIO
 20% de Descompte
 CAMISES A 0.50
 GRAN PERA
 JANEJES TIP...
 MAGATZE PER LLIBRE

—Què, noi, com va el negoci?
 —O! molt bé... Hi ha molta crisi!..

SINCERITAT
 Després de cantar Hipòlit Lázaro «La Dolorosa» al Novetats, fou tan aplaudit que el tenor es veié obligat a parlar com és costum:

—Estic molt agraït, digué, als vostres aplaudiments perquè té molt mèrit venir a sentir òpera amb aquesta calor que fa; perquè jo, us heig d'èsser franc, jo no hi vindria pas.

UN ALTRE ENTERRAMENT DESGRACIAT

La premsa va callar com una morta. Ningú no va esmentar l'altra gran bufetada que les nostres autoritats han rebut, producte dels enterraments d'atracadors.

La del joier de Gràcia va ésser una mena de foc artificial. La del cuixer de l'Or del Rhin va ésser més serena, més glacial.

La cosa va anar amb la més gran tranquil·litat; els senyors Mies, Casals, Azcárraga, Puigdomènech, etc., etc., ja estaven absolutament convençuts que no passaria res.

Però vingué l'hora de l'acomodament del dol. Després de la presidència familiar, seguia la d'autoritats. La cosa anava com una seda. Tothom compungit mostrava la cara de circumstàncies, la inefable carona del Sr. Casals respirava la més absoluta adhesió a la tristor de l'acte. De sobte, però, vingué

I UN BE!

En Casimir Giralt ha posat a la venda una col·lecció de postals de la seva finca de Sant Celoni.

En Companys ha sollicitat la col·laboració del conegut tenor català Hipòlit Lázaro per veure si li dona una empenta a tot això de Marina.

L'Esquerra Republicana de Catalunya anuncia una important subhasta d'humils i sense-feina. L'eficàcia dels quals sembla prou reonogada en vigílies d'eleccions.

Don Pere Coromines sembla que ballarà «la pulga» al saló de recepció de la Generalitat.

En Lluís Capdevila i Monole s'ha ofert als escamots tot assabentant-los que allà on posa l'ull posa el monole.

Ramon Vinyes, l'injustament oblidat autor dramàtic es proposa portar a les taules el drama dels redactors de «L'Esquella de la Torrada».

Ensenyar els dits dels peus anant calçat és un signe de fastigosa democràcia. Ensenyar uns mitjons «Molfort's» per entre les escales d'un calçat d'estiu, és una demostració d'autèntica elegància.

DE DONA FAMILIA

—No li compris armes! Recordi que som de casa bona i que podria sortir-nos atracador.

Es necessita un poble

Exhaurides totes les possibilitats de contingut geogràfic de Catalunya, es cerca un poble o pobles que estiguin disposats a rebre una visita del senyor Macià els diumenges al matí.

Es notifica que no hi fa res que el poble esmentat estigui o no sanejat de murcians o persones no afectes al règim. La qüestió és que hi hagi solament un estol de pagessos a punt de deixar-se retratar aplaudint l'Avi, i una neva en bones condicions disposada a l'òcul a la galta més discret del món.

Per a informes, adreçar-se a la vinya, ai!, volem dir a la Redacció del «Full Oficial», cau dels més insignes reporters dominicals.

Es necessita un poble

Exhaurides totes les possibilitats de contingut geogràfic de Catalunya, es cerca un poble o pobles que estiguin disposats a rebre una visita del senyor Macià els diumenges al matí.

Es necessita un poble

Exhaurides totes les possibilitats de contingut geogràfic de Catalunya, es cerca un poble o pobles que estiguin disposats a rebre una visita del senyor Macià els diumenges al matí.

Un policia incunable

Ahir, el director de l'Escola de Policia de la Generalitat envià un ofici al cap superior de Policia de Barcelona, demanant la tramesa per al Museu de l'Escola, de l'exemplar únic de Policia que aquests darrers dies ha detingut un atracador.

Malgrat tota la seva bona voluntat, el senyor Pérez Sala no ha pogut complaure el director de l'Escola, puix que l'esmentat policia ha estat proposat per al càrrec de Director General de Seguretat.

EL BE...RNAT METGE

El nostre amic Rosend Llates ha guanyat, com els nostres lectors no ignoren, la Flor Natural dels Jocs Florals de Badalona.

Contràriament al que els enemics del nostre amic feien córrer, Rosend Llates es recorda de la data de celebració dels Jocs Florals badalonins i adhuc no s'oblidà de triar la corresponent Reina de la festa.

Pel que es veu —i no es paradoxo— en Llates devia olorar que aquella gent de Badalona no estaven per «jocs».

En «L'aperitiu» de *Mirador* d'ara fa dues setmanes, Josep Maria de Sagarra guarebé s'esquinçava les vestidures poètiques a propòsit d'una poesia escrita en murciana i enviada als Jocs Florals de Barcelona.

En Carles Sentís, en assabentar-se del fet, cuita a personar-se a la Torrassa, des d'on escriurà una nova col·lecció de reportatges sobre «Manifestacions poètiques del tracomatós».

«Darrera el vidre» és el títol del darrer llibre de poemes de Carles Sindreu i Pons.

El títol, si més no, ens sembla inoportunitat. Amb aquest diable de calor i encara «darrera el vidre».

«Darrera la persiana» ens hauria semblat un títol molt més pertinent.

En Lluís Capdevila i Monole no escriu—de moment—cap nova novella.

I diem que no escriu cap nova novella perquè la que lliurarà a la impremta, d'un moment a l'altre, és vellíssima i ja l'havia escrita un barber palafregellenc que sembla que tot ho afaitava.

El popular lingüista Delfi Dulmau esmerça les seves vacances tot tractant d'esbrinar la traducció catalana del mot emenderos.

Josep Maria Junoy, a partir del quinze de setembre, començarà a escriure amb titula cadmi especial super-sensitiva.

Què que ens plan posar-ho en coneixement dels col·leccionistes d'autògrafs.

Es necessita un poble

Exhaurides totes les possibilitats de contingut geogràfic de Catalunya, es cerca un poble o pobles que estiguin disposats a rebre una visita del senyor Macià els diumenges al matí.

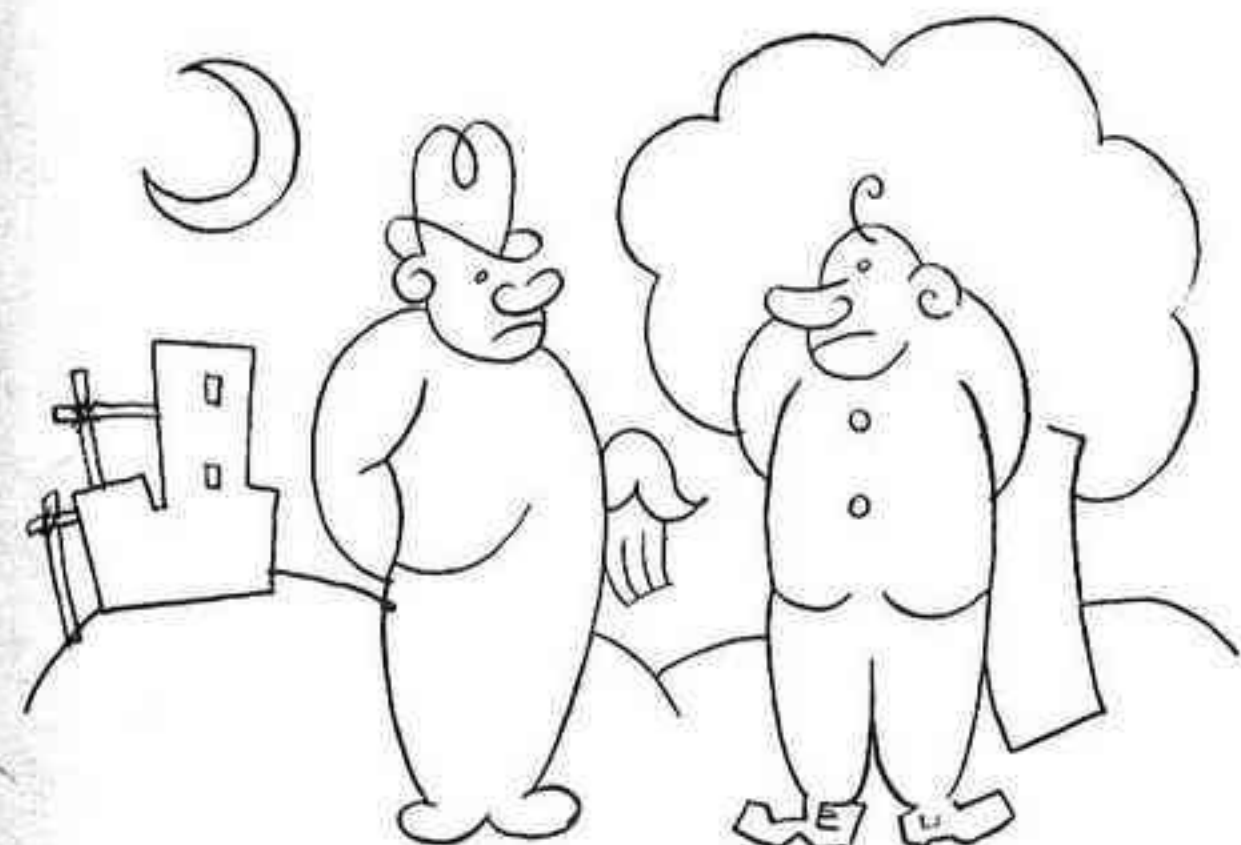
ARQUES SOLER
 INCOMBUSTIBLES E IMPERFORABLES AMB EL SOPLET
 ALDANA 3 i 5 BARCELONA TEL 31855
 MADRID CABALLERO DE GRACIA 7 i 9 TEL 16119

Herniats
 recordeu sempre que els millors aparells del món per a curar les vostres hernies són els de la CASA TORRENT sense ferres ni llants, no molesten ni fan embalmament.
CASA TORRENT • Unió, 13 - Barcelona
 CONSULTES GRATIS

A una taula ben proveïda no hi pot manca
XAMPANY LAVERNOYA
 CAVES J. RAVENTOS ■ SANT SADURNI DE Noya
 PLACA DE LA REPUBLICA, 7

Mercat d'ocasions
 Compra - Venda - Canvi de Mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIO
 Corts, 414 - Telèfon 50422

Gràcies a "El Be" i a l'arbitratge de Sant Antoni... ha estat possible solucionar la vaga de la construcció

- Aquesta setmana no podem fer «aquell» xisto de la vaga de la construcció.
- Per què?
- Perquè ja s'ha acabat.

El BE NEGRE s'apunta un tant considerable, amb la resolució de la vaga de la Construcció. Com saben els nostres lectors, setmana darrera veníem informant l'opinió amb una extraordinària claredat. El nostre redactor especialitzat en afers socials és una espasa, i les seves notes pesaven extraordinàriament en l'ànima dels interessats en el conflicte, puix que unànimement es reconeixia el desinteressat interès que El BE posava en tractar una qüestió tan vidriosa.

Cansats d'acords i de desacords, obrers, patrons i autoritats es posaren una vegada més d'acord momentani i decidiren cridar a consulta el nostre redactor especialitzat en vagues, vagues i vagasses. El nostre company hi acudí amb una diligència només comparable a la que emprà els dies de cobrament. Després de no escoltar les diverses opinions exposades pels litigants, el redactor d'El BE adoptà el posat greu que les circumstàncies requerien, i proposà sotmetre el conflicte a l'arbitratge de Sant Antoni de Padua, el gloriós patró dels paletes i mestres d'obres.

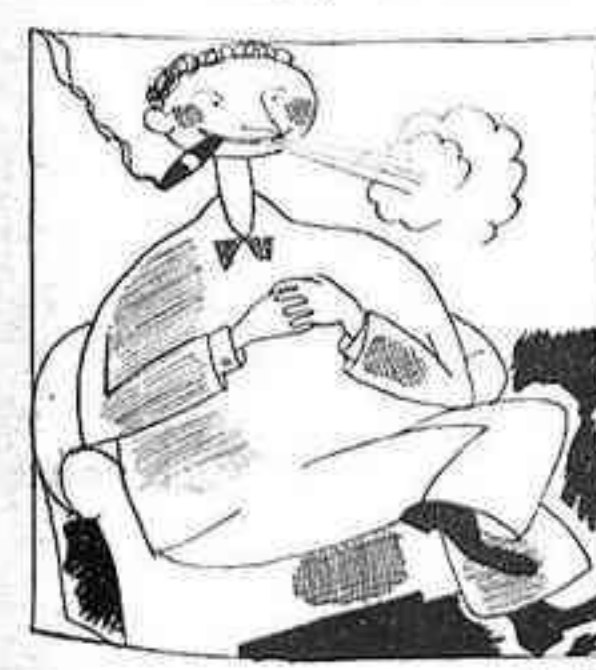
La representació obrera mostrà certa resistència a la proposta, al·legant que Sant Antoni era un patró, fet que desveillava malnances. Fou necessari convèncer els obrers que la qualitat patronal de Sant Antoni no té res a veure amb la burgesia. Ell és un patró diferent dels patrons paletes; com si diguéssim un patró de sastre. Sant Antoni accedí de bon grat a intervenir en el conflicte. L'home estava un xic molestat degut a la migradesa de les festes amb què

Confirmació d'un rumor

Després de molts dies de circular el rumor, ens n'ha vingut la més plena confirmació. L'Esquerra Republicana ha contractat per a la seva campanya electoral "The Great Richardi". Aniran per tots els pobles de Catalunya i en acabar a la Monumental seguirà el magnífic espectacle del prestigiosidat, convertit a l'ideari de l'Esquerra. Després de les bibliques i jereemies paraules del germà Gassol, de les retonants del doctor Aiguader i de les paternals i comovedores de l'Avi, el "Great Richardi" agafarà la Comarcal i farà el truc de la dona "serruchada", i tot seguit la tornarà a enganxar.

Aleshores, el germà Gassol tornarà a prendre la paraula, i de tot plegat en farà una imatge com una casa que agradarà molt. La Comarcal, serrada pel mig i redivida sobre les seves espulles! Aquest és el número de ciutat. Per als rabassaires no es cansaran tant. N'hi haurà prou practicant la desaparició de tots els anells i rellotges del públic, per a deixar-los satisfets. Els rabassaires amb l'essència de la cosa ja en tenen prou.

Es clar que se'ls podrà objectar que la feina de Richardi està sotmesa a un truc massa evident, però fins en això han pensat els prodigiosos electores de l'Esquerra. Ara s'ho callen, però nosaltres volem creure que es tracta (seria una magnífica prova del seu valer), de demostrar que si l'ofici de Richardi és a base de trucs, el seu, el propi del partit no té procediments menys translàcids.

L'atraca

enguany fou celebrada, pel juny, la seva santa diada. Però un cop li foren donades les explicacions oportunes, es posà immediatament a la feina.

Celebrà llarguissimes conferències, per separat, amb patrons i obrers. Després d'una reunió tinguda amb els sindicalistes, tota que li havia desaparegut el nimbe, no per això el sant es desencorajà, sinó que redoblà els seus esforços, i vinguin negociacions, converses, visites, etc. Mentrestant, el governador li aguantava la criatura.

Al cap d'hores i hores, la delegació sindicalista s'avingué a signar unes bases molt menys favorables per als obrers que les bases aprovades anteriorment pel Jurat Mixt de Paletes i incompletes generalment. Com havia anat això? Ah! un miracle del sant. A les divuit setmanes de vaga, el Comitè donava l'ordre de tornar al treball sense haver assolit gairebé res més que unes millores de caràcter moral, referents a la salut dels obrers, a llur seguretat personal i a un seguit d'altres futeses que no passaran de damunt el paper on estan escrites.

El que pot la intervenció celestial! No hi ha res com un sant per a arranjar conflictes. Sant Antoni rep moltes felicitacions; fóra, però, injust oblidar el nostre redactor, que fou qui tingué la idea de sotmetre el conflicte al seu arbitratge. Demnem un homenatge per al nostre company.

Ah! i el senyor governador es proposa sol·licitar del ministre de la Governació uns quants dies de permís, per tal de reposar-se.

Restaurant Sol y Sombra

CURTETS A 3 Pts. OUBT DIA I NIT

CARR. NOU DE LA RAMBLA (AVANS CONDE SALTÓ) nº12-1º

Es necessiten boigs

Juan de Landa es passa el temps als restaurants i al frontó explicant a tothom l'argument i les dificultats de l'obra que vol fer, que, com ja és sabut, es tracta d'una revolució en un manicomi. És clar, les dificultats més grosses, no són pas les financeres, ja que sembla que els ramaders galles li tenen promès el capital si aconseguix que no es faci el tractat amb l'Uruguai, sinó del fet que, portat per aquella probitat artística i aquell realisme que el caracteritza quan fa "El Presidio", en les seves presentacions personals als cinemes, voldria que els boigs fossin autèntics, i als manicomis no li'n volen deixar. I tants que en trobaria si mirés pels carrers! Però aquests són cars. L'Esquerra, per exemple, costa a l'Ajuntament un sou d'oficial segon.

A L'ENDEMA

MOLT BEE!

Estem a punt, a punt, d'inaugurar una temporada Nicolau-Jiménez al teatre Barcelona. S'estrenarà una obra d'un autor jueu, una altra d'un autor alemany i una altra d'un autor francès. Ah!, per si no ho havíem dit: la temporada serà de teatre català.

L'única obra d'autor català que s'estrenarà durant aquesta temporada breu, serà del senyor Ramon Vinyes. Com si diguéssim, una obra estrangera, puix que nosaltres confessem ingènuament que mai no hem entès el teatre del destacat amic d'Ignasi Iglésies.

L'Associació de Teatre Selecte anuncia la seva vinent actuació. Diu que les estrenes dels millors autors catalans aniran a càrrec d'actors «amateurs». ¿Vol dir que els «amateurs» no seran els autors?

És clar que les coses més rares es veuen en un país com el nostre, en el qual un senyor Campmany s'ha permès esmentar el nom de Molière en unes gascelles anunciadores d'una seva banjada que s'ha estrenat al Poliorama. Diu que ell, com Molière, no es proposa altra cosa que fer riure el públic. El que és amb aquesta gasetilla, ho ha ben aconseguit, senyor Campmany!

Aquest senyor Campmany diu que ell és l'autor de «La Puntaire», de més èxit. Això ha ofès els senyors Bonavia, Eimeric i quatre o cinc més que no recordem, autors respectivament d'altres tant puntaires, tan dolentes com la del senyor Campmany, i, en honor a la veritat, d'igual èxit en les festes majors. Podrien reunir-se tots i fer-ne una en col·laboració. Seria «La Puntaire» definitiva. Si la fan, prometem no anar-la a veure.

Els músics Demon, Rod Lauer i Robert Vicent estan escrivint operetes. Ells, «escrivint» operetes. Però nosaltres ens juguem el coll (de la camisa, naturalment) que els músics que «estrenaran» operetes seran els senyors Guerrero, Alonso, Luna i companyia.

PARABOLES I EQUIVOCACIONS

S'ha parlat molt per part dels enemics de l'Esquerra de la promesa del senyor Macià als humils abans de les eleccions, de regalar-los una caseta i un hortet, i de l'incompliment de la promesa del senyor Macià als humils després de les eleccions, fent-los esperar de la caseta i l'hortet. Els enemics de l'Esquerra i els setmanariets dits humorístics fan el caldo molt gras a base d'aquestes coses que no tenen cap importància.

Es com si volguessin que tot el que hi ha escrit a la Bíblia i als Evangelis hagués d'ésser materialment realitzat. No obstant, tothom sap perfectament que els llibres d'aquells temps que, cal dir-ho, en aquells temps eren perfectament laics, eren plens de paraboles i coses en sentit figurat, i com des d'aleshores totes les grans figures de la història hi han parlat.

El senyor Macià, doncs, no podia pas ésser menys, i, en parlar de la caseta i l'hortet es referia no menys que al senyor Cases, caixer de l'Ajuntament, conegut familiarment per Casetes, i al senyor Hortet, pagador de la mateixa Corporació. La satisfacció que es reflectia en els qui cada mes podien veure Casetes amb l'Hortet, encara que no fos més que darrere una taquilla, i precisament per això, feu que el senyor Macià li volgués per als seus humils. I ningú no pot negar que en aquest sentit la promesa no hagi estat completa, ni els nostres més afeïrrissats enemics.

Nota. — Compaginat anterior s'omí adonem que el seu redactor l'havia destinat a «La Humanitat», on, naturalment, també col·labora. Però hem pensat que el lector d'aquest darrer diari no s'arriscarà del canvi d'original en llegir-hi el destinat al nostre setmanari.

Misteris del sonor

Com saben els nostres lectors, el film «El Café de la Marina» es fa simultàniament en català i en castellà, o sigui, que els mateixos actors catalans repeteixen després les escenes en la llengua d'en Viñuales, llevat d'en Venturals, que per al castellà és substituït per en Rivelles.

Doncs bé; segons les nostres informacions, ara resulta que la versió castellana s'haurà de doblar... en castellà!

Sembla que l'idioma en què sortia s'assemblava més al valencià que a altra cosa.

HOLLYWOOD BAR - DANCING

CARRER NOU DE LA RAMBLA, 105
TELEFON NUMERO 17033

Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius)

Colossal èxit de la DEMON'S JAZZ ORQUESTRA COMPLETA

Grans atraccions a la pista

La senyora Gàmez definitivament ha tocat «las de Villadiego». El seu pas per Barcelona i pel teatre del mateix nom ha estat sense pena ni glòria. Són llunyans aquells èxits del Paral·lel! I si pot ésser, Cèlia, l'any que ve porta encara una companyia més dolenta. Veuràs el pa que s'hi dona.

L'empresari del Barcelona, senyor Roca, que té la fama que mai no s'equivoca, ha perdut.

Maricel-Park

El Park d'Atraccions més important d'Europa

Golf - Muntanyes russes - Witching - Waves - Bug - Futbol - Avions - Automòbils elèctrics, etc.

El millor mirador del mar, la ciutat i la muntanya.

Entrada al Park: 50 cts.

Anada i tornada amb el funicular i entrada al Park: UNA Pta.

Obert cada dia tarda i nit

Els socialistes van de Corcó...

...a Vic per avall o a Vic per amunt

Bogets com estem pel company Comorera, atabalats pel company Fronjosa i loco pel company Serra i Moret, ens hem passat a la U. S. C., que és la representació genuïna de la U. G. T. a Catalunya, per més que diguin els de la J. S. del P. O. E.

I passats i ben passats del tot, des d'avui El Be Negre destinarà una de les seves columnes de ciment armat a fer propaganda dels actes del partit.

Feta aquesta previa i avançada aclaració, ens plau de reproduir el text d'un full de color de carabassa que aquests dies circula entre els nostres nous companys de causa, advertint que donarem cinquanta mil pessetes perquè pugui sortir demà passat el diari del partit, si algú ens prova que posem ni traïem res a aquest prodigi de literatura marxista.

Diu així: «CRIDA Aplec a Corcó Companys, ciutadans: Per el diumenge dia 3 de Setembre els associats als sindicats afectes a la U. G. T. o simpatitzants amb ella, socialistes, Cooperatistes, tots amb vostres famílies, aplegui a fer un dia de camp al aplec a Corcó o Esquirol.

Alli al rodolar d'unes fonts, a les ombres d'uns arbres, entre el cantar dels ocells nosaltres aixecarem nostres veus, allí farem acte de germanorfraternitat entre tots els pobles allí reunits. Lo mateix és que habiten en els pobles de la Comarca de Vic com els que acudiran de Barcelona, de la vana de marina, del Vallès, de Llobregat i de la muntanya, allí, tots serem una sola família, la que té una general inspiració, la de conquerir una nova i millor vida amb el triomf de la República Socialista i Cooperatista.

Al aplec assistiran tots els Diputats Socialistes de Catalunya, el mateix els del Parlament Català que'l de Madrid. El Secretari de Catalunya de la Unió General de Treballadors i diversos prohoms de la Cooperació.

Ordre de la festa A les 10 1/2 del matí homenatge a la Cooperació amb discursos apologetics per diversos oradors.

A la tarda després de dinar, grans discursos en defensa dels ideals socials i socialistes per a renombrats oradors. Finalitzarà la Festa cantant-se l'Internacional.

exactament, amb l'actuació de la Gàmez, 75.000 pessetes (setanta-cinc mil).

El bo del cas és que el senyor Roca, passant-se de viu, va fer mans i mànigues per tal de pispar la Cèlia Gàmez al senyor Canals, que és el qui la tenia contractada per al Tivoli. El senyor Canals s'enfadà molt i l'aferrugué un cert rebombori en l'Associació d'Empresaris.

«Rira bien qui rira le dernier», com diu tothom, menys en Companys. Per tant, el qui ara riu, i no pas de mala gana, és el senyor Canals.

L'actuació de la Gàmez al Barcelona anà de mal borràs des de bon començament. El senyor Roca anà a trobar en Burgos, del Romea, que feia poc s'havia desempallegat d'una companyia madrilenya també de revistes que tampoc no en donava ni cinc de calaix, i li va dir: «M'haureu de fer el favor d'explicar-me com us heu fet per a treure-us del damunt aquest personal...»

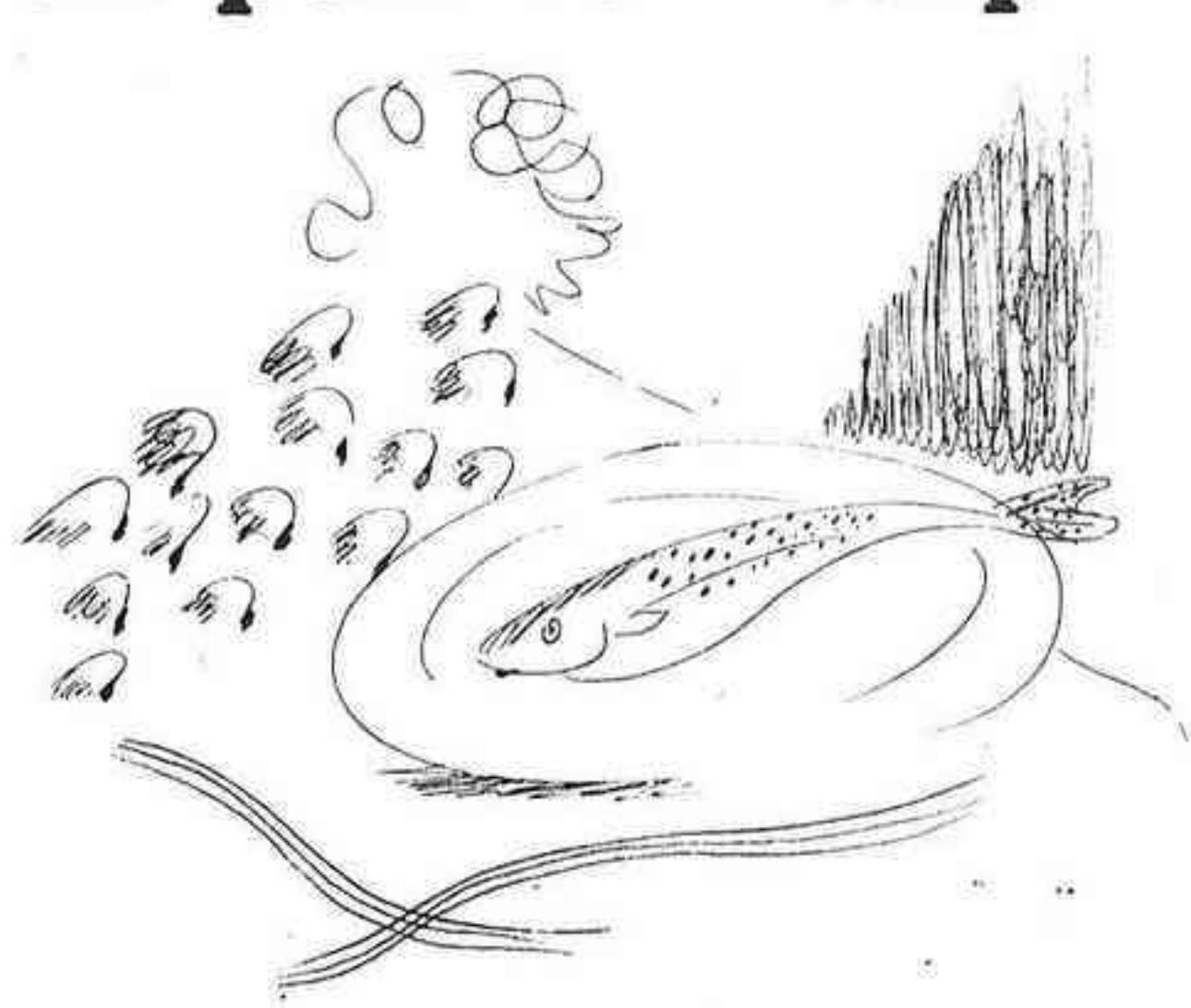
No sabem si en Burgos li ho va explicar o no, però el fet és que, en tot cas, el senyor Roca fou un deixeble poc aprofitat.

«Los jardines del Pecado» és el nom de la revista nova que fan al Principal Palace. Seria inútil advertir els lectors que es tracta d'un pecat venial, i que els jardins no tenen més importància que quatre testos al balcó de casa.

L'altre dia, recorrent la festa major de Gràcia, trobarem la vedette internacional Miss Dolly, que amenitzava el ball de l'entelvet de la plaça de Rius i Tauler. Hem sentit a dir que l'entelvet rival de la plaça del Diamant pensa contractar l'any que ve l'Aurea de Sarra, com a atracció frívola.

No ens escaparem d'unes tragèdies gregues representades al teatre grec de Montjuïc, pels comedians grecs Margarida Xirgu i Enric Borràs. És tota una pega grega!

Gal·lèria d'«EL BE» Un peix de Mompou

(Es una paròdia «Be Negre»)

Mompou, si un dia ens calgués catalogar-lo davant d'un auditori preparat i coneixedor de tots aquells petits secrets que constitueixen la sal del nostre món artístic, diríem que és el pintor de més possibilitats de Catalunya. Possibilitats prou explicables pel fet, entre altres, que Mompou és l'home que pinta de la manera més econòmica del món. Algú parla de certes influències d'Henri Matisse sobre el nostre artista, però tot això és absolutament fals; si acàs una discreta influència de l'obra de Santiago Rossinyol, que sempre havia fumet dels altres i només convidava a prendre la fresca a certes volgués amants.

En tots els seus moments pictòrics Josep Mompou esdevé un peix que es porta l'oli, la qual cosa no vol pas deixar entreveure, ni remotament, que el dibuix que inserim signifiqui un malicós autorretrat.

Els peixos de Mompou tenen sempre una gran qualitat: es mostren amants de modulacions de color exquisides, sobretot, a l'hivern, quan el peix no té tanta propensió a esdevenir blanc d'alarmants fosforescències.

Els crítics no s'han atrevit a dir-ho, però nosaltres ho pregonarem ben alt: el principal èxit de Josep Mompou consisteix en el fet que compra el peix més fresc de la Boqueria.

G. ALOMAR VIES URINÀRIES.

Curoció més ràpid mitjançant el seu aparell elèctric. Balmes, A. C. econòmics 5 ptes. de 12 a 3 i de 5 a 8. Fest. de 10 a 12

El que diuen els empresaris... americans

Per vies misterioses que no ens atrevim a revelar als nostres lectors, hem pogut fer-nos amb un exemplar d'aquella revista americana «The Motion Pictures Herald», que quan arriba al despatx dels distribuïdors, aquests tanquen amb set claus i sota terra perquè en ella els empresaris s'hi espelien i hi fan passar les males estones que els ha proporcionat el creure innocentment la publicitat dels films.

Del número que hem pogut aconseguir són les següents apreciacions d'empresaris:

«The Sign of the Cross» (El sign de la Cruz), amb Fredric larch i Claudette Colbert, no és, segons s'anuncia, un gran espectacle. El final tràgic fa sortir la gent aclaparada i meditatubanda, com a totes les darreres produccions de Cecil B. de Mille hi sovren set rotllos.

De «Cabalçata», de la Fox, en un altre empresari: «No és el que s'anuncia. Un esastre a la taquilla. Passa el marxisme que amb «Grand Hotels».

Però «Grand Hotel» no era de la Fox. Sempre és una compensació.

Un film de la Metro: «Congo»: «Allo boys! La gent fuig abans d'acabar. Afigureu-vos el que ha d'ésser perquè això passi un diumenge!»

En canvi de «Smiling Thought» en diu un altre empresari: «Es un film que agrada tothom. La millor producció de Norma Shearer».

De «Topaze», versió americana amb John Barrymore i Myrna Loy: «Es un film que agrada a tothom. gent dels pobles petits i a molt pocs de les ciutats grans. Tremoreu quan la R. K. O. s'arrenca a fer grans produccions.

Ara, que, ¿qui es pot fiar dels empresaris?

¿I qui es pot fiar dels productors?

Els al·licents de l'alta muntanya

A l'apat que l'Ajuntament va oferir a Núria als congressistes del Congrés Municipalista foren servits dos isards que els municipalistes del Congrés de Municipalistes es erupien com bresques. Quan ja havia passat el pa pel plat, però, el Sr. Farreraz i Duran va fer un solt:

«Però — va preguntar — zon izardz de debò?»

«Es clar, els varen caçar l'altre dia; pesaven 36 quilos cada un.»

«Però, així z'ha violat la veda! I jo que doc director de bozooz caça i peza n'he menjat!»

«Veurà, tractant-se d'un dinar oficial...»

«Ai, té raó, no hi havia penzat.»

PUBLICI CINEMA

Passel de Gràcia, 57
Telefon núm. 25007

SESSIÓ CONTINUA de 3 a 8 1/2 de 10 a 12

Localitat única, seient 1 peseta

Demà, nou important programa

Notícies, Reportatges i Documentals «FOX»

Un èxit del Comitè de Cinema

En Ramon Tort des Eures, l'actor més flamenc del «Café de la Marina», quan no ha de gesticular s'posa les mans a les caderes com un torero d'hivern. Però quan ha de gesticular, és el frenesí. Ara, però, s'ha ofès amb El Be perquè diu que l'eco que publicàvem l'altre dia podria fer-li perdre el seu càrrec a la Generalitat. Sembla, en efecte, que li havien donat vacances perquè reposés, i ara treballa com un negre.

Però no el trauran, perquè el Comitè de Cinema podrà presentar-lo com el seu primer èxit.

Revista a Tiana

La revista «amateur» té un veritable Napoleó en la persona de Robert Vicente. Napoleó de cara a la música i Napoleó conqueridor de cara a les interpretés que l'han de ballar.

I com que d'aquest paral·lelisme, l'Al·ludit «producteur» n'està tan convençut, ara, a les portes de l'organització, es vol adreçar a les noies de la colònia d'una manera adient, per la qual cosa ha tirat de plagi i fa una proclama redactada en aquests termes:

«Noies! aneu molt malament de coreografia i us trobeu desamparades de tot organitzador. Tiana us deu molt i no pot fer res per vosaltres. La paciència que demostreu enmig d'aquest ensopiment és admirable, però no us donarà cap glòria. Jo us vull conduir al més fèrtil paratge de la revista, envojoses amigues, grans admiradors, tindreu al vostre poder: hi trobareu honor, riqueses i proposicions matrimonials; veuu a mi! Noies de Tiana! ¿us ancarà valor, o bé constància?»

BOXA

PLAÇA DE BRAUS
ARENES
Demà, dimecres a les 10 15 nit
OLYMPIA RING
EN UNA VETLLADA EXCEPCIONAL

En 10 rounds

Carles Flix - Miquel Salont
Artur Godoy - Vicents Parrille
Ignasi Ara - Farabullini
JOSEP GIRONÈS - C. SIBURGE

GENERAL: 3 PESSETES
Ring, des de la fila 12, a 8 ptes.

CAFE DEL LICEO

Totes les nits d'un quart d'11 a 12
Temporada de concerts extraordinaris pel tercer

Pere Vallibera (Piano)
Joan Farrarons (Violí)
Galind Rodó (Violoncel)

Concerts selectes tots els divendres no festius

Igual que el bon cafè, trobareu l'ortxo de xullo i el gran assortit de gelats de fruites naturals

¡Havem provat els coberts de 5 ptes. tot comprès del restaurant

GRAN LICEU

Rambal del Centre, 37

orelles esgarriades

Tres o quatre pardals d'un tret

Dimecres passat es celebrà a la vila de Moià, pàtria del tenor Francesc Vinyes, la Festa de l'Arbre Fruiter. A aquesta festa, per tal de matar dos pardals d'un tret, s'afegí un homenatge a Francesc Vinyes. Però resultà que a les dues festes hi assistí el President de la Generalitat, i aleshores, per matar tres pardals d'un tret, s'erigí un arc de triomf. I així, a la premsa de dijous podiem llegir:

A l'entrada de la població hi havia un magnífic arc de triomf amb la següent dedicatòria: «Homenatge de Moià a Francesc Macià».

Si això ho haguéssim llegit a «La Veu de Catalunya» o del «Vespere», diríem que era una insídia de Mossèn Brunet. Però ho publicà «La Publicitat», i aleshores ja és una altra cosa.

La informació de «La Publ» ens diu després:

A la tarda fou celebrat un festival al Teatre Natura del Saló Sant Gual, en el qual, ultra les personalitats esmentades, assistiren els senyors Abadal i Valls i Taberner.

Després diran que el Teatre Selecte no té èxit, i a en Gual ja l'han fet sant. Es veu que a Moià els pardals els maten a vols.

Política catalana

«Luz» de divendres, dia 18, comentant la sessió de les Corts dedicada als «quorums», diu:

Ayer parecía el Congreso una sucursal del Bar Canalejas. Los diputados catalanes discurren por los pasillos en espera del quorum, i hablaban, ¿cómo no?, en su lengua vernácula. Oímos un diálogo tan castizo, que no resistimos a la tentación de reproducirle:

—¡Hola, noy!...
—¿Qué vols?
—¡Qué calor, Mare de Déu!! S'asità més agust an Barcelona.
—¡Home, la dude ofenda! Pero hay que padecer... ¡Tut par el quorum! ¡No parderemos el viaje!...
—Esó es veritat...

Els catalans sempre ens hem sentit dir allò que aquí parlem d'una manera i a Madrid d'una altra, però, francament, mai no hauríem dit que hi hagués tanta diferència.

Cinema sonor-mut

Si Madrid té una Conxa Espina, Barcelona té una Conxa Espinal, que escriu a «Mirador» coses com aquesta:

Aquí el nostre teatre és una joguina passada de moda: una bicicleta de tres rodes, un vestit de ninnyac.

Si, senyors, sí. És el que nosaltres diem des del nostre diari setmanal: hi ha cada trio de quatre músics, cada quàdriga de tres cavalls, cada distic de tres versos, que fan rodar el cap!

Aprofiteu la ganga!

«El Liberal» donava aquesta notícia: SE APROVECHA DE LAS GAN-GAS POLICIA-CAS

Por la policía fué detenido Manuel Mindán, que diciéndose agente de policía de la Generalidad, obtuvo los favores de una mujer en la calle de la Virgen, sin remuneración.

On és la «ganga policíaca»? A fer-ho al mig del carrer? Aquest Mindán, quin «viva la Virgen»!

Més laics que Déu

D'una «Vanguardia» de la setmana passada:

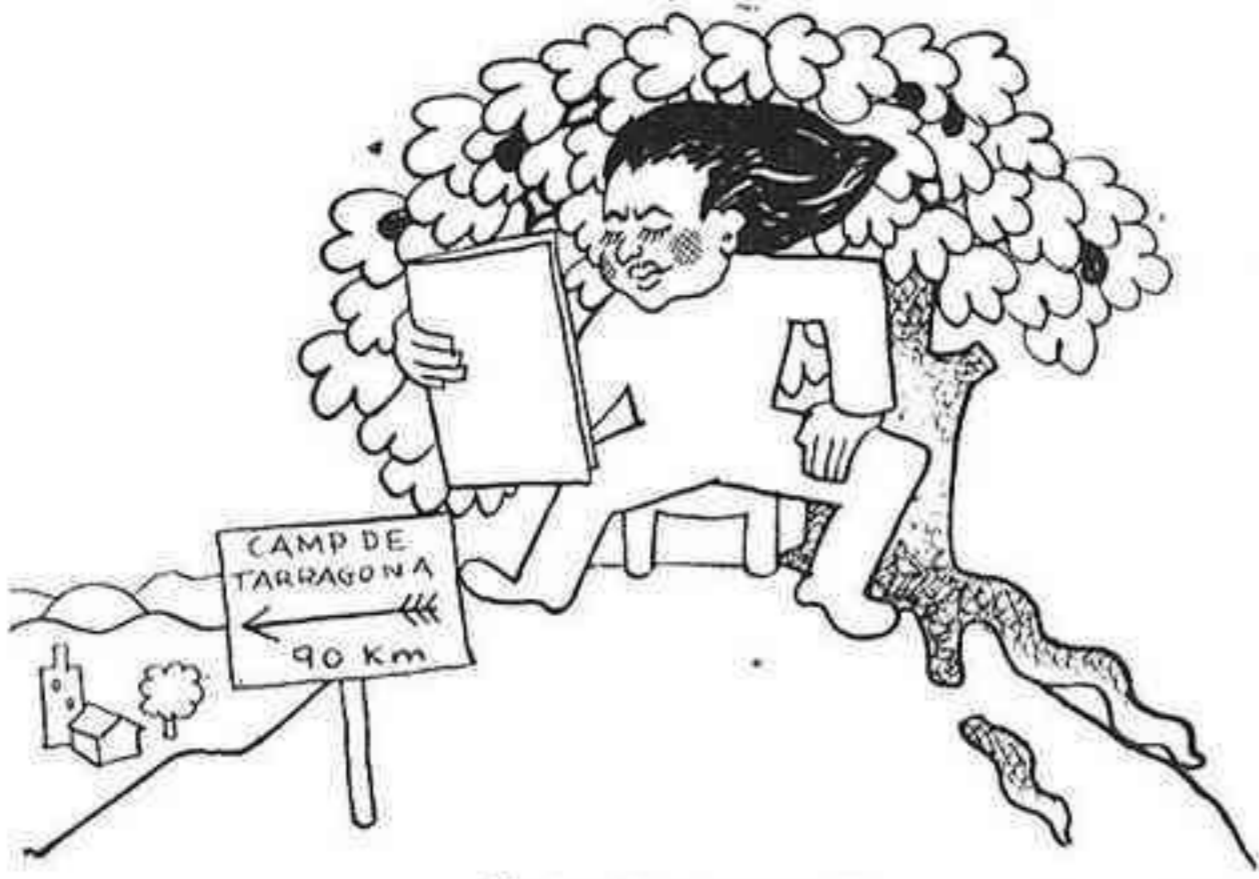
TORRELAVIT

Con motivo de la fiesta mayor de esta población, el «Centre Català Republicà Radical» ha organizado los siguientes festejos:

Dia 15, a las diez, oficio solemne, y a las doce, conferencia por don Jaime Polo. Por la tarde y por la noche, bailes a cargo de populares orquestinas. El día 16, festividad de San Roque, por la mañana, se festejará el 70 aniversario de la fundación de la Hermandad de San Roque con un oficio solemne, y por la tarde y por la noche se repetirán los bailes, comenzando el de la noche con un selecto concierto.

Sembla que en les properes eleccions els radicals es proposen comprar vots pagant amb dies d'indulgència.

Tenint el ventre net resta l'home satisfet; i com és llépol i gormand, EL SUCRE DE MADUIXES és sempre el seu purgant.

«Charlot s'ha tret el bigotí per no semblar-se a Hitler... (Dels diaris)»

— I jo què podria treure'm per no semblar un ximple?

LA SEGONA VARA D'ALCALDE

On és la primera?

Quan a causa de la solució automàtica de la passada crisi municipal, el senyor Duran i Guàrdia va trobar-se de la nit a la mañana alcalde de Barcelona, el senyor Ribé va entrenar-lo en les obligacions cerimonioses inherents al càrrec.

«No es moqui en públic.» —Porti els guants a la mà esquerra.» —No contesti les salutacions dels urbans.» —No es fergui els forats del nas.» —Somrigui quan el reatrin.» —No obri ni tanqui la porta: ja li ho faran.» —Rebi els periodistes a peu dret.» —Quan vulgui marxar del despatx, toqui un timbre i esperi que l'ordenança li porti el barret i el bastó.» —Passi per l'acera.» etc., etc., etc.

El consell més transcendental fou que prenguéssim una tradició de l'alcaldia que consisteix a tenir sempre damunt la taula la vara i que el senyor Aiguader havia trencat, no se sap per quins set sous, per bé que els maliciosos creuen que en un principi fou per a amagar-la als ulls cobdiciosos del senyor Casanoves. El propi senyor Ribé la prengué d'un calaix i va col·locar-la al davant de la carpeta, o sigui al lloc on havia estat des dels temps no sabem si de Riús i Tauler o de Joan Fivaller.

I allí restà, mentre durà l'efímer regnat del senyor Duran i Guàrdia.

Però la crisi es solucionà automàticament, i automàticament el senyor Aiguader tornà a ésser batlle, amb l'alegria natural del seu secretari, senyor Miquel, que fou, ingratitud ciutadana!, l'únic que se n'allegrà. Cal advertir que el senyor Miquel no és barceloní, sinó vendrellenc.

Un dia difícil, a Madrid cedaren el quòrum, i el senyor Aiguader, que és del quòrum, hi hagué d'anar. ¿A pronunciar un dels seus brillants discursos que són altres tantes pàgines d'or del «Diario de Sesiones»? Simplement a dir «sí» o «no», com un humil conillet de guix.

El senyor Duran tornà a l'Alcaldia i el primer que notà fou que la vara havia tornat a desaparèixer de damunt la taula. Prudent com és, callà, confiat que el senyor Ribé tornaria a trobar-la i la reintegraria al seu lloc tradicional. Però, sí, sí! El senyor Ribé prou la cercà i ho trabsalsà tot: com sí res. La vara no era a la cava.

Per tercer cop, la setmana passada el senyor Duran ha hagut de fer d'alcalde per culpa de la condició de quorista del senyor Aiguader. I el senyor Duran, cansat de sentir-se dir que és tou, i que el fan ballar com volen, i que mentre ell només cobra dos bolos la setmana que el senyor Aiguader va a Madrid, el senyor Aiguader cobra tots els altres, sense moure's de Sitges (on, per l'hostilitat dels companys de colònia, es veu condemnat a jugar al «parxesi» amb la senyora i els nens), el senyor Duran, diem, en prendre possessió de l'Alcaldia, tingué un diàleg molt viu amb el senyor Aiguader.

Sapigueu que encara que només sigui per dos dies, mentre ocupi aquest lloc, vull fer d'alcalde.

—Feu-ne.

—Per a fer-ne, necessito la vara.

—El doctor Aiguader el mirà, li

—Què us proposeu?

—El que he dit.

—Doncs, per a això no us cal la vara.

—La vull aquí, damunt la taula.

—Ah, no! La primera vegada

vau trobar-la perquè la crisi va sorprendre'm estant a Madrid. Però això no passarà mai més!

—Doncs, no prenc possessió!

—El senyor Aiguader veié que se li escaparia el tren, si la discussió s'allargava, i toç un timbre. Aparegué el senyor Miquel.

—Dóna la vara a en Duran.

—El senyor Miquel tornà al cap

d'uns segons amb la vara demanada, la qual anà a parar a mans del senyor Duran.

Marxà el senyor Aiguader, acompanyat del senyor Miquel, i al cap de mitja hora entrava al despatx de l'Alcaldia el senyor Ribé. El senyor Duran, amb aire triomfal, li mostrà la vara, que jaia a la taula, davant la carpeta. El senyor Ribé l'agafà, la mirà, la remirà i hagué d'apuntalar-se per a no caure.

—Què passa?—preguntà el senyor Duran, tot neguït.

—Ja l'han enredat! Aquesta vara és falsa!

Efectivament. Diuen que el senyor Aiguader, previsor com a bon «gat escaldat», va fer-ne fer una que imita l'autèntica, però que és de fusta blanca amb puny de llautó, i l'import de la qual —unes divuit pessetes— va ésser satisfet amb càrrec al capítol d'imprevistos.

No esmentaràs en va...

La Secretaria del President de la Generalitat ens prega que fem pública l'advertència adreçada als redactors de programes de festes majors i altres diversions estiuencs, que no esmentin el nom del President en va.

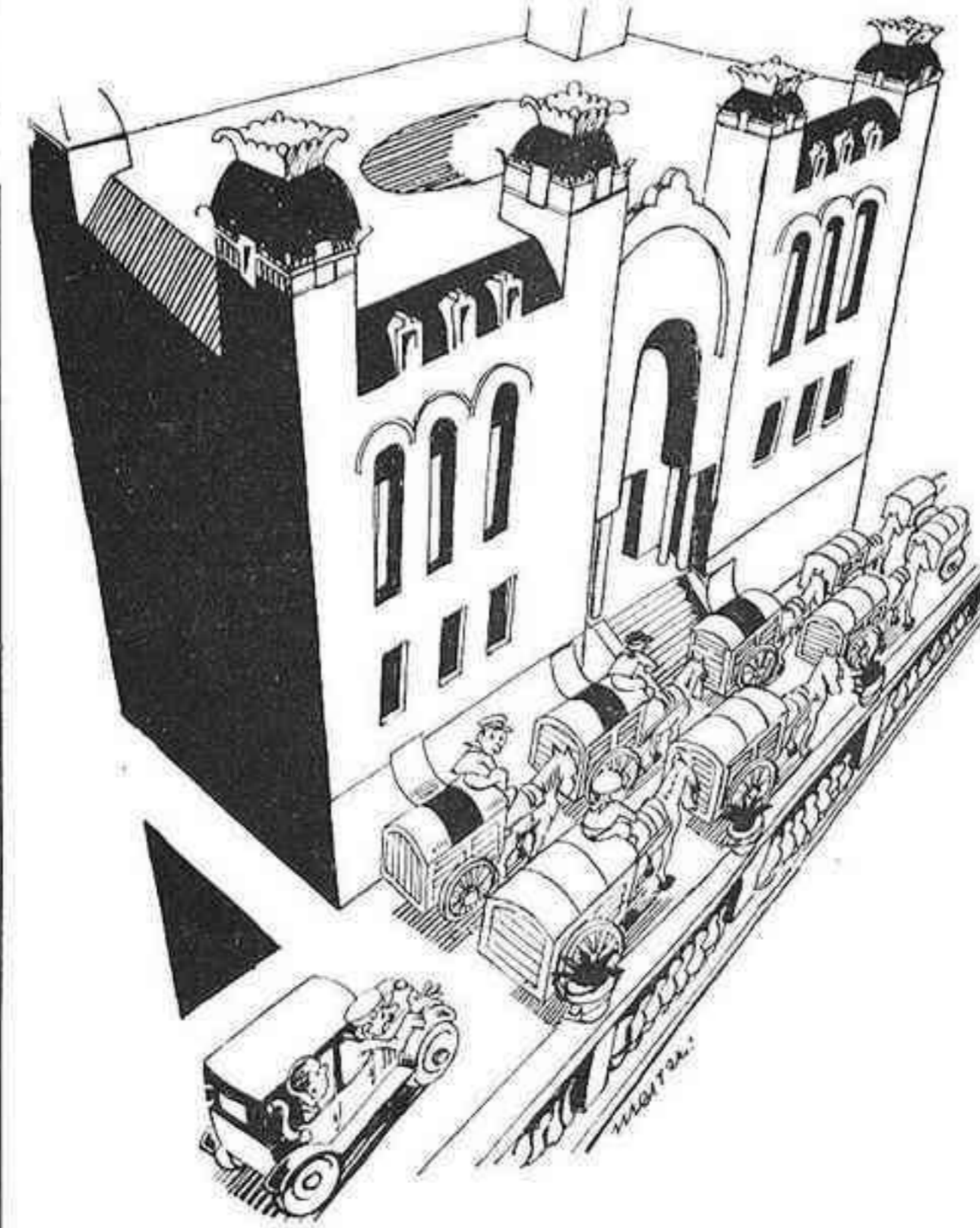
El senyor Macià només compleix aquells compromisos concrets pel partit polític en el qual milita. Si un desig de major llumina-fa que els organitzadors d'actes sentin la prujia de la presència del senyor President, cal que primer cursin l'inscripció a l'Esquerra Republicana, partit al qual es deu tothora el senyor Macià.

Política d'alçada

Una nit d'aquestes, a la plaça de braus Monumental, el senyor Tomàs i Piera donarà una conferència amb el tema «La meua visió personal de la política catalana».

Aquest acte públic ha desvetllat un extraordinari interès i tot el món. De Ginebra, especialment, s'anuncia la vinguda de diversos autocòmibus amb l'alt personal de la Societat de les Nacions. El President Roosevelt ha demanat que se li reservés una llotja.

Mentrestant, el senyor Tomàs i Piera s'ha retirat a Hostafranca a meditar.

— Epl que en tenim per molta estona?

Aquell artista que fa cara d'ésser tan seriós i tan contingut, en Joan Vila d'Ivori, ens ha sortit amb una imponent pota de gall que li tira tot l'ambient per terra.

Va prendre part al concurs de cartells del Turisme, i així que va conèixer el per a ell advers fall, va anar a trobar a domicili el senyor Julià, guanyador del premi de Ripoll i de la Generalitat. La primera frase ja va ésser convincent.

Va venir a dir aproximadament: «Per aquella m... us han donat el primer premi?»

Això en els propis nassos de l'autor.

Després, parlant del premi especial destinat al turisme, en conjunt va dir:

«No sé com hi pot haver jurats tan asés! Heu de pensar que han premiat un cartell que per a simbolitzar el turisme hi ha pintada una dona a cavall d'una oreneta; jo, en canvi, hi vaig posar una màquina de tren, un vaixell, un avió, un turista i un autobús, i al pol!»

Aquestes raons tan bones i tan de cartellista pensem fer-les perpetuar d'un moment a l'altre.

Com que en Merli, amb això dels cartells, no hi té vara alta (no facin aquesta cara d'estranyats!), els seus pintors participants han fet cap a l'aigua més tèrbola i més inhòspita que es pugui arribar a imaginar. Graus Sala va portar-hi un cartell de Menorca que no tindrà més remei que empassar-se algun subscriptor de l'organització Merli que baixi de l'hort, i quant a Bosch Roger, s'ha de fer justícia: va presentar una producció del port que, si com a cartell no era gran cosa, en canvi com a pintura tampoc no valia res.

Fa més calor del que es diu

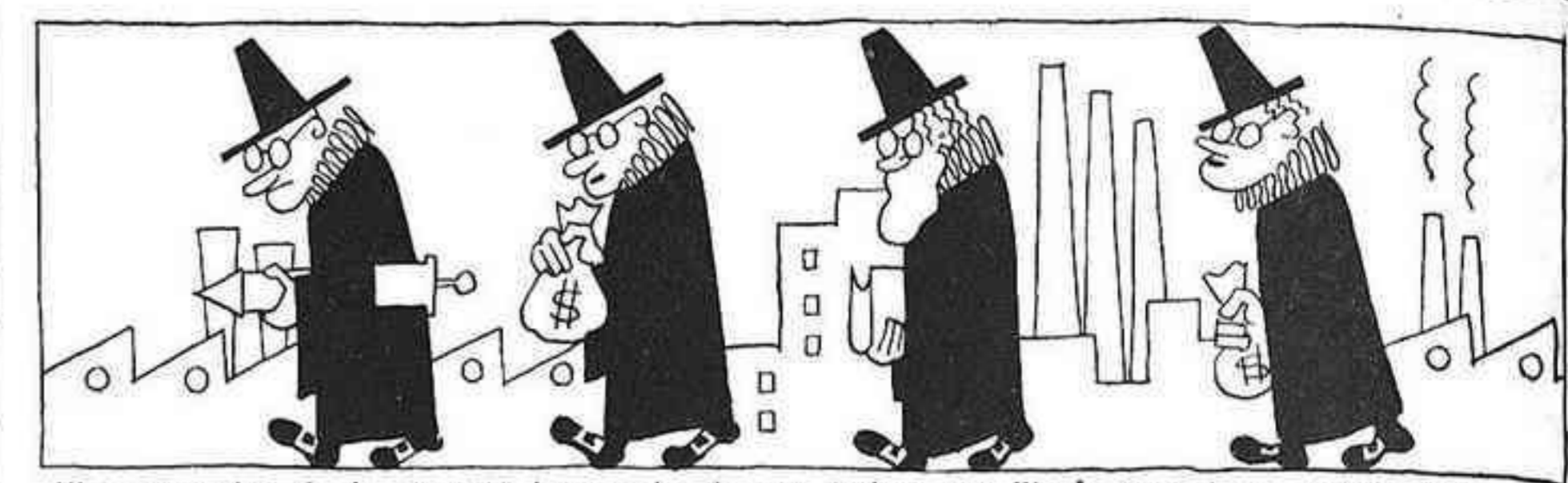
Nombrosos testimonis de Barcelona, Espanya, Estranger, ho confirmen

La calor extraordinària d'aquest any ha preocupat justament els meteoròlegs. ~~La~~ cancel·len i les porteres. ~~Hon~~ l'atnubex, pels primers, a les taques del Sol; per les segones, a la situació internacional, i per les tercers, a la ràdio. Cal remarcar que l'any passat ja fou atribuït a la ràdio el que no fes calor, i això és molt significatiu. Els més escèptics són els meteoròlegs. El director de l'Observatori de Madrid, per exemple, en unes declaracions, deia que la calor anava de capa caïda, i l'endemà mateix el termòmetre s'engollava fins a 56 graus. I és que amb la calor no hi ha res segur. I, mentrestant, l'organisme de Ginebra calla.

LA FRESCA COM A TERAPEUTICA

Madrid, 21. — L'ascensió del mercuri està produint aquests dies fenòmens curiosos i per cert desagradables per als interessats no per als fenòmens ni per als curiosos. Són nombroses les persones subjectes al tractament del cap de les quals es desprèn el curatiu metall en forma d'aquelles conegudes boletes d'argent viu. Es creu que els metges hauran d'abandonar aquesta terapèutica, perquè encara no l'han aplicada que ja el malalt treu mercuri pel cap.

SALUT... I PESSETES!

Els qui parlen de la situació angustiosa de l'Hospital Clínic i fan els grans escarafalls sobre la misèria que plana damunt aquest «benefic» establiment, com, amb tant d'èncer, diuen els redactors de successos, no saben en realitat el que es diuen.

I és tant més dolorós, tant més de lamentar, tant més incompreensible que es propalin aquestes notícies alarmistes que tant poder afecten i que tant poc afecten la immigració americana, quant qui les propala, difon i fa córrer, és no pas menys que la pròpia Junta de l'Hospital, que sembla que hauria d'estar ben assubentada.

Com que veiem, però, que no n'està, El Be Negre que, com tothom sap, és l'únic òrgan de la premsa ben informat i d'un any per l'altre es proposa de donar a la Junta del Clínic, als beneficiats de l'Hospital, als beneficiats del «benefic» establiment, a la colònia barcelonina de la nostra ciutat murciana i al públic en general, la bona nova que ha d'omplir els cors — i, diem els cors perquè sabem el que ens diem — de legitima joia i del més legítim orgull amb certificat de garantia per cinc anys.

Ja no passarà més angúnie el nostre Hospital Clínic. Ja no veurem mai més aquelles jeremiades en la nostra premsa firmades per la Junta, ni hauréem de sentir els clams d'en Torsky

temerós de no trobar un lit quan li arribi l'hora.

I pensar que la solució és tan senzilla! Ens explicarem: Hi ha un producte a la farmacopea, que se'n diu digital, que no es produeix ni s'elabora a casa nostra i que representa una sortida anual de 13.000.000 de pts., o sigui, tretze milions de pessetes, perquè la matèria prima és tan cara que costa 11,00 pts. el quilo.

Ara bé; si l'Hospital Clínic prepara aquest producte i s'aconsegueix que no es venguin altres preparats de digital que els que portin l'etiqueta de l'Hospital, no solament s'evitaria la sortida dels 13.000.000, sinó que l'Hospital Clínic en guanyaria cada any tres milions que li anirien d'allò més bé.

Per assegurar-nos d'això quod diem i donar als nostres lectors una informació completa i verídica, hem anat a trobar un reputat cardiòleg i li hem llegit les anteriors ratlles.

—No... no... no... ens ha dit; no és pas ben bé això. ¿Com vol, ha afegit, que l'Hospital Clínic faci això? ¿Com vol, sobretot, que imposi l'ús dels seus productes? ¿Qui seria que els receptaria? A més, per fer aquest negoci es necessiten pessetes per a comprar les fulles de digital i per a elaborar els productes. Es necessita un capital! I d'on el traurà l'Hospital si està a la misèria?

I, a més a més, que no sap que això seria un monopoli i que els monopolis són sempre coses poc netes?

—I doncs, tot és mentida? —No s'esveri, joye; no tot és mentida, no tot. És veritat allò dels 13.000.000 de pessetes que surten cada any d'Espanya en digital. Tot l'altre és una fantasia de caps excelebrats i de peus que no toquen a terra.

—Així... —Miri; nosaltres els cardiòlegs, quan varem veure les estadístiques que sortien cada any 13.000.000 de pessetes, varem dir que el negoci que feien a l'estranger bé el podíem fer nos-

altres i ens varem unir en societat patriòtica. Entre cardiòlegs i altres que no ho són tant, som vintanta i entre tots hem reunit un capital de 400.000 pessetes i hem fundat una societat que s'anomena «Unión Farmacéutica de Levante» i té el despatx al carrer Comtal, cantonada a la Virgí Llaietana.

Aquesta societat fabricarà un preparat de digital i altres tres productes per al cor i els qui en formen part ens hem compromès a no receptor cap més marca que la nostra que, és clar, ningú no ha de saber que és nostra. No faltava més!

D'aquesta manera, aquells tretze milions es quedaran a casa nostra i com a premi al nostre patriotisme, nosaltres en guanyarem tres (de milions) (de pessetes) cada any.

—Però, això és un trust. ¿I, vol dir que un trust és una cosa prou legal?

—No, però com que no es sabrà...

—Aleshores, tot allò de l'Hospital Clínic, d'on diem que ho hem pogut treure...

—Ja li ho aclariré. Tot ha estat degut a una simple confusió. No és que l'Hospital Clínic sigui el que hi faci el negoci, sinó que hi contribuirà desinteressadament. Com que els cardiòlegs del Clínic formaran part del Trust...

—Sí que...

—Ah, i encara tindreu altres clients importants i inconscients com la Clínica de Salut «L'Alfama», «L'Institut de la Dona que treballa...»

—Així, digni que vostès són uns patriotes com umea cosa.

—Ja ho puc ben dir, ja.

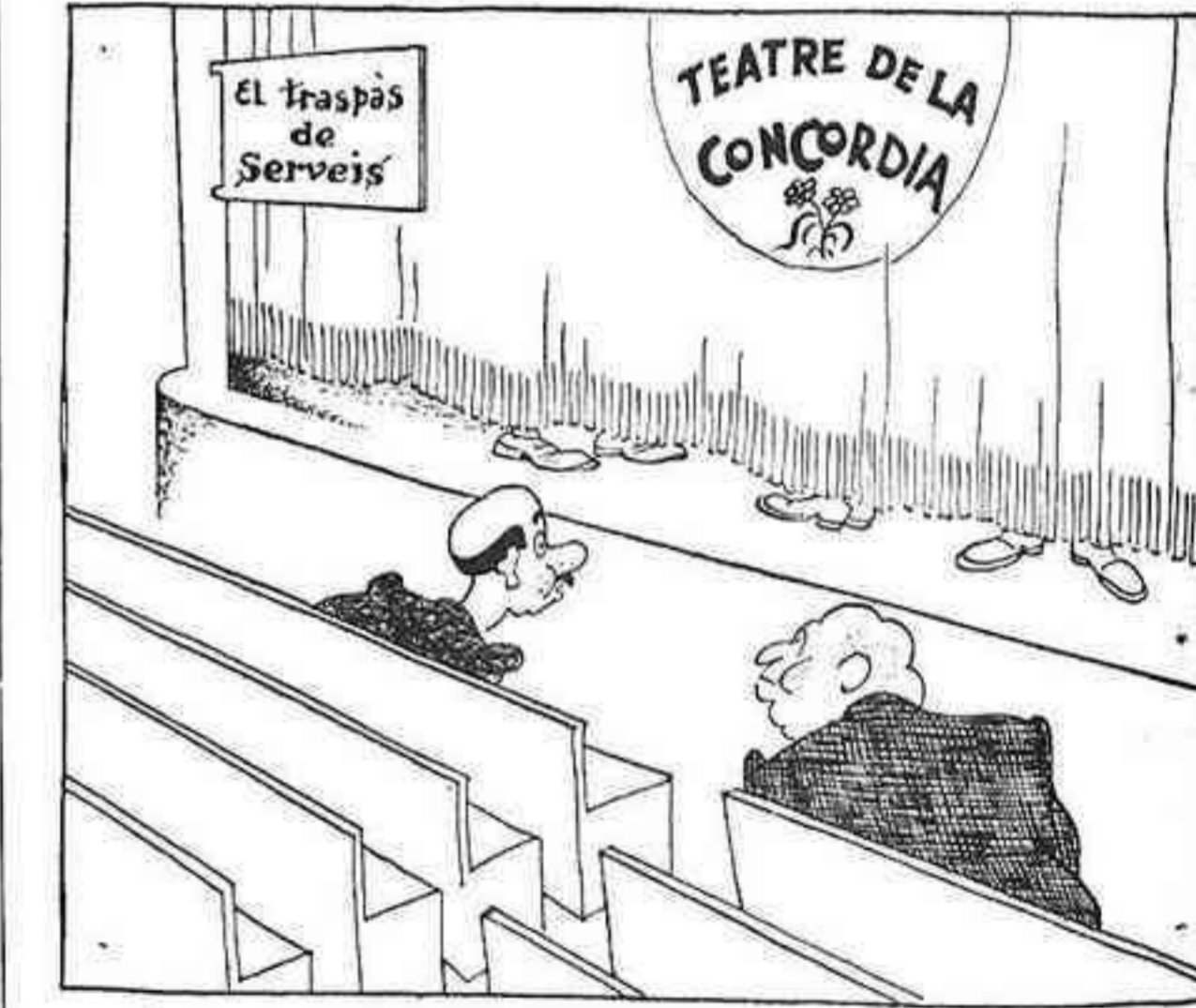
—Quan ens anàvem a acomiadar ens barrà el pas:

—Són cinquanta pessetes.

—Home... doctor, tingui en compte que d'aquesta informació no ens en donarem més que deu, i encara.

—Dones, faci'n quat·e més. Davant l'amenaça d'un tractament en la nostra persona, al·licitem els braços i ens deixarem operar la cartera.

El traspàs de serveis

— I per què no aixequen el teló?

— Es veu que és una comèdia secreta.

Madrid, 16. — Per tractar del traspàs de serveis a la Generalitat, s'han reunit, sota la presidència del senyor Esplà, els senyors Pi i Sunyer, Selves i Coromines.

A la sortida s'han negat terminantment a fer declaracions als periodistes.

Madrid 20 (Urgent). — A darrera hora s'assegura que els senyors Pi i Sunyer, Selves i Coromines no fan declaracions a la premsa perquè no saben què dir.

Madrid 17. — Presidits pel senyor Casares Quiroga, s'han reunit els senyors Pi i Sunyer, Selves i Coromines.

En els medis ben informats es tem que no hagin parlat del traspàs de serveis a la Generalitat.

Ha estat inútil el zel dels reporters per a arrencar-los cap declaració.

Madrid, 18. — S'han tornat a reunir els senyors Pi i Sunyer, Selves i Coromines, presidents, aquesta vegada, pel senyor Viñuales.

Com en les anteriors ocasions, a la sortida han mostrat un mutisme que el redactor d'«El Debate» ha qualificat d'hermètic.

Madrid, 19. — Els senyors Pi i Sunyer Selves i Coromines han celebrat avui sis altres reunions, presidits respectivament, per diversos caporals de la guàrdia civil i marits ordenances de ministeri que tenien plens poders.

Seguint el costum establert en

aquests temps d'estiu i de traspàs els consellers de la Generalitat han fet el sord a totes les preguntes dels periodistes.

Madrid 20 (Urgent). — A darrera hora s'assegura que els senyors Pi i Sunyer, Selves i Coromines no fan declaracions a la premsa perquè no saben què dir.

Madrid 17. — Presidits pel senyor Casares Quiroga, s'han reunit els senyors Pi i Sunyer, Selves i Coromines.

En els medis ben informats es tem que no hagin parlat del traspàs de serveis a la Generalitat.

Ha estat inútil el zel dels reporters per a arrencar-los cap declaració.

Madrid, 18. — S'han tornat a reunir els senyors Pi i Sunyer, Selves i Coromines, presidents, aquesta vegada, pel senyor Viñuales.

Com en les anteriors ocasions, a la sortida han mostrat un mutisme que el redactor d'«El Debate» ha qualificat d'hermètic.

Madrid, 19. — Els senyors Pi i Sunyer Selves i Coromines han celebrat avui sis altres reunions, presidits respectivament, per diversos caporals de la guàrdia civil i marits ordenances de ministeri que tenien plens poders.

Seguint el costum establert en